

MORGAN RICE

CALEA EROILOR

CARTEA I DIN INELUL VRĂJITORULUI

Morgan Rice

Calea Eroilor

Серия «Inelul Vrăjitorului», книга 1

*http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=43696863
CALEA EROILOR Cartea 1 din INELUL VRĂJITORULUI:
ISBN 9781632910875*

Аннотация

INELUL VRĂJITORULUI are toate ingredientele pentru a deveni un succes imediat: uneltiri, contrauneltiri, mister, cavaleri curajoși și relații înfloritoare, pline de inimi zdrobite, decepție și trădare. Vă va delecta ore în șir și va satisface cititorii de toate vârstele. Recomandată pentru biblioteca permanentă a tuturor cititorilor de ficțiune. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos Bestsellerul numărul 1, cu peste 500 de recenzii de cinci stele pe Amazon! Lui Morgan Rice, autorul numărul 1 de bestselleruri, îi datorăm debutul unei geniale noi serii epice și de fantastice. CALEA EROILOR (PRIMA CARTE DIN SERIA INELUL VRĂJITORULUI) se bazează pe eroica poveste a maturizării unui băiat special, de numai 14 ani, dintr-un sat neînsemnat de la periferia Regatului Inelului. Cel mai tânăr dintre patru frați, cel mai puțin îndrăgit de tatăl său, urât de frați, Thorgrin simte că este diferit de ceilalți. Visează să devină un mare războinic, să se alăture oamenilor Regelui și să apere Inelul de hordele de creaturi de pe cealaltă parte a Canionului. Când atinge vârsta la care răspunde

pentru faptele sale, iar tatăl său îi interzice să participe la selecția pentru Legiunea Regală, refuză să se supună interdicției: pleacă pe cont propriu, hotărât să-și croiască drum spre Curtea Regelui și să fie luat în serios. Dar Curtea Regală este plină de propriile drame de familie, lupte pentru putere, ambiții, gelozie, violență și trădare. Regele MacGil trebuie să-și aleagă un moștenitor dintre copiii săi, iar Sabia Destinului, sursa întregii lor puteri, este încă neatinsă, așteptând ca cel Ales să sosească. Thorgrin vine ca un intrus și luptă pentru a fi acceptat și pentru a fi primit în Legiunea Regală. Thorgrin ajunge să descopere că are puteri misterioase pe care nu le înțelege, că are un dar special și un destin aparte. În ciuda tuturor adversităților, se îndrăgostește de fiica regelui și, în timp ce relația lor înfloarește, descoperă că are rivali puternici. În timp ce se luptă să-și înțeleagă puterile, vrăjitorul Regelui îl ia sub aripa sa și îi vorbește despre o mamă pe care nu o cunoscuse, dintr-un tărâm îndepărtat, de dincolo de Canion, de dincolo chiar și de Ținutul Dragonilor. Înainte ca Thorgrin să se aventureze în afara Inelului și să devină războinicul care își dorește să fie, trebuie să-și completeze pregătirea. Dar aceasta este întreruptă brusc, căci se trezește propulsat în centrul comploturilor regale și al contrauneltirilor, care îi pot amenința dragostea și îl pot doborî—și întregul regat odată cu el. Cu modul sofisticat în care creează și descrie lumi, CALEA EROILOR este o epopee despre prieteni și îndrăgostiți, despre rivali și pretendenți, despre cavaleri și dragoni, intrigi și conspirații politice, despre inițiere, inimi zdrobite, decepție, ambiție și trădare. Este o poveste despre onoare și curaj, despre soartă și destin, despre magie. Este o ficțiune care ne duce într-o lume pe care nu o vom uita niciodată și care cucerește oameni de toate vârstele și sexele. Are 82 000 de cuvinte. NOTĂ: Ca răspuns la cererile cititorilor, cartea este acum editată profesional, iar această versiune are

toate greșelile tipografice și gramaticale corectate. Cărțile 3 – 14 din această serie sunt, de asemenea, disponibile acum! O fantezie plină de vervă, care țese elemente de mister și intrigă în firul narațiunii. CALEA EROILOR spune totul despre curaj și despre a avea un țel în viață, care duce la evoluție, maturitate și excelență... Celor care caută aventuri fantastice consistente, protagoniștii, procedeele și acțiunea le oferă un set substanțial de conflicte, care se concentrează pe evoluția lui Thor, de la un copil visător la un tânăr cu șanse minime de supraviețuire... Este numai începutul din ceea ce promite a fi o serie epică destinată tinerilor. Midwest Book Review (D. Donovan, recenzent e-book) Încântătoarea fantezie epică a lui Rice [INELUL VRĂJITORULUI] prezintă trăsăturile clasice ale genului—un cadru bine conturat, inspirat de vechea Scoție și istoria acesteia, și o subtilă înțelegere a intrigilor de la curte. — Kirkus Reviews

Содержание

CAPITOLUL UNU	18
CAPITOLUL DOI	34
CAPITOLUL TREI	51
CAPITOLUL PATRU	67
CAPITOLUL CINCI	78
CAPITOLUL ȘASE	86
Конец ознакомительного фрагмента.	95

Morgan Rice

CALEA EROILOR

Cartea 1 din INELUL VRĂJITORULUI

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este autoarea bestsellerurilor: MEMORIILE UNUI VAMPIR, o serie destinată tinerilor, cuprinzând unsprezece cărți (și numărătoarea continuă); seria TRILOGIA

SUPRAVIETUIRII, un thriller postapocaliptic cuprinzând două cărți (și numărătoarea continuă); și INELUL VRĂJITORULUI, cea mai bine vândută serie epică și fantastică, cuprinzând treisprezece cărți (și numărătoarea continuă).

Cărțile lui Morgan Rice sunt disponibile în ediții audio și tipărite, iar traduceri ale acestora sunt acum disponibile în germană, franceză, italiană, spaniolă, portugheză, japoneză, chineză, suedeză, olandeză, turcă, maghiară, cehă și slovacă (urmând a fi traduse și în alte limbi).

Morgan dorește să vă cunoască părerile, așa că sunteți invitați

să accesați www.morganricebooks.com, pentru a vă înscrie în lista de contacte e-mail, pentru a primi o carte gratuită, cadouri, pentru a descărca gratuit aplicația, pentru a afla ultimele noutăți, în exclusivitate, pentru a vă conecta prin Facebook și Twitter și pentru a păstra legătura!

Referințe critice — Morgan Rice

„INELUL VRĂJITORULUI” are toate ingredientele pentru a deveni un succes imediat: uneltiri, contrauneltiri, mister, cavaleri curajoși și relații înfloritoare, pline de inimi zdrobite, decepție și trădare. Vă va delecta ore în șir și va satisface cititorii de toate vârstele. Recomandată pentru biblioteca permanentă a tuturor cititorilor de ficțiune.”

—Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

„Rice reușește să vă atragă în poveste încă de la început, utilizând descrieri de o calitate extraordinară, care transcend simpla prezentare a cadrului...Scrisă frumos și extrem de ușor de citit.”

—Black Lagoon Reviews (despre *Transformată*)

“O poveste ideală pentru tinerii cititori. Morgan Rice reușește să țeasă o intrigă interesantă...Proaspătă și unică. Seria se concentrează asupra unei fete... o fată extraordinară!...Ușor de citit, dar cu un ritm foarte alert... A se citi cu acordul părinților.”

—The Romance Reviews (despre *Transformată*)

“Mi-a captat atenția de la început până la sfârșit și n-am mai putut s-o las din mână...Această poveste este o aventură extraordinară, cu un ritm alert, plină de acțiune chiar de la început. Nu te plictisești nicio clipă.”

—Paranormal Romance Guild (despre *Transformată*)

“Plină până la refuz de acțiune, idilă, aventură și suspans. Puneți mâna pe această carte și vă veți îndrăgosti încă o dată.”

—vampirebooksite.com (despre *Transformată*)

“O intrigă extraordinară, este tocmai genul de carte pe care nu vă va fi ușor să o lăsați din mână în timpul nopții. Sfârșitul este de un suspans atât de spectaculos, încât vă veți dori imediat să cumpărați următoarea carte, doar pentru a vedea ce se întâmplă.”

—The Dallas Examiner (despre *Iubită*)

“O carte care rivalizează cu AMURG și JURNALELE VAMPIRILOR și pe care vă veți dori să continuați să o citiți până la ultima pagină! Dacă vă plac poveștile cu aventuri, dragoste și vampiri, această carte este ceea ce vă trebuie!”

—Vampirebooksite.com (despre *Transformată*)

“Morgan Rice se dovedește, din nou, o povestitoare extrem de talentată...Acest lucru atrage o gamă largă de cititori, inclusiv pe

fanii mai tineri ai genului de ficțiune/cu vampiri. Se încheie cu un neașteptat suspans, care te lasă șocat.”

—The Romance Reviews (despre *Iubită*)

Cărți de Morgan Rice

INELUL VRĂJITORULUI

CALEA EROILOR (Cartea 1)

MARȘUL REGILOR (Cartea 2)

SOARTA DRAGONILOR (Cartea 3)

STRIGĂT DE ONOARE (Cartea 4)

JURĂMÂNT DE GLORIE (Cartea 5)

ACTE DE BRAVURĂ (Cartea 6)

RITUALUL SĂBIILOR (Cartea 7)

TRILOGIA SUPRAVIEȚUIRII

ARENA UNU: VÂNĂTORII DE SCLAVI (Cartea 1)

ARENA DOI (Cartea 2)

MEMORIILE UNUI VAMPIR

TRANSFORMATĂ (Cartea 1)

IUBITĂ (Cartea 2)

TRĂDATĂ (Cartea 3)

PREDESTINATĂ (Cartea 4)

DORITĂ (Cartea 5)

LOGODITĂ (Cartea 6)

PROMISĂ (Cartea 7)

THE SORCERER'S RING

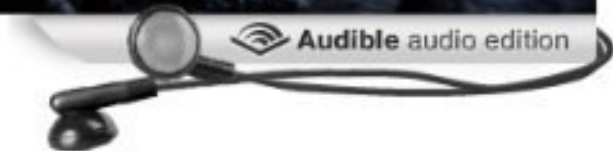

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

**Ascultați seria INELUL
VRĂJITORULUI în format carte audio!**

Acum disponibilă pe:

[Amazon](#)

[Audible](#)

[iTunes](#)

Copyright © Morgan Rice 2014

Toate drepturile rezervate. Cu excepția cazurilor permise de Legea Drepturilor de Autor din 1976, din SUA, nicio parte din această publicație nu poate fi reprodusă, distribuită sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace sau stocată într-un sistem de baze de date sau de recuperare, fără acordul prealabil al autorului.

Acest e-book este licențiat numai pentru uzul dumneavoastră personal. Acest e-book nu poate fi revândut sau cedat altor persoane. Dacă v-ați dori să împărtășiți acest e-book cu o altă

persoană, vă rugăm să achiziționați câte un exemplar suplimentar pentru fiecare destinatar. Dacă citiți acest e-book și nu l-ați cumpărat, sau nu a fost achiziționat numai pentru uzul dumneavoastră, atunci vă rugăm să îl returnați și să achiziționați o copie proprie. Vă mulțumim că respectați munca dificilă a acestui autor.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, afacerile, organizațiile, locurile, evenimentele și incidentele sunt fie produsul imaginației autorului sau sunt utilizate ficțional. Orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, este o simplă coincidență.

Imagine supracopertă copyright RazoomGame, utilizată sub licență de la Shutterstock.com.

„Capul încoronat nu știe ce e tihna.”
 —William Shakespeare
Henric al IV-lea, Partea a II-a

CAPITOLUL UNU

Băiatul stătea pe cea mai înaltă măgură a ținuturilor joase din Regatul de Apus al Inelelor, privind către nord, observând primul dintre sorii care tocmai răsăreau. Până departe, atât cât putea vedea cu ochii, se întindeau unduitoare coline verzi, coborând și ridicându-se, ca niște cocoase de cămilă, într-un șir de văi și culmi. Razele roșiatice ale primului soare străpungeau ceața dimineții, făcând-o să strălucească, dându-i o aură magică, ce se potrivea cu starea de spirit a băiatului. Rareori se trezea atât de devreme sau se aventura atât de departe de casă și niciodată nu urcase această culme, știind că ar fi atras astfel asupra-i mânia tatălui său. Dar în această zi nu-i păsa. În această zi, ignorase miile de reguli și corvezi cu care-l năpăstuiseră, în cei paisprezece ani, ai săi. Pentru că această zi era diferită. Era ziua în care își întâlnea destinul.

Băiatul, Thorgrin din clanul McLeod, din Provincia Sudică a Regatului de Apus, cunoscut simplu, de toți cei pe care-i plăcea, ca Thor, cel mai tânăr dintre cei patru frați, ultimul în preferințele tatălui său, stătuse treaz toată noaptea, în așteptarea acestei zile. Tresărise și se perpelise, cu ochii încetoșați de somn, așteptând, *pregătit* să întâmpine răsăritul primului soare. Căci o zi ca aceasta sosea o dată la câțiva ani și, dacă ar fi pierdut-o, ar fi rămas captiv în satul acesta, sortit să aibă grijă de turma tatălui său pentru tot restul vieții.

Ziua Recrutării. Era singura zi în care armata regelui cutreiera provinciile și alegea cu grijă voluntari pentru Legiunea Regală. Thor nu visase la nimic altceva de când venise pe lume. Pentru el, viața însemna un singur lucru: să se alăture Cavalerilor de Argint, forța de elită a regelui, echipați cu cele mai elegante armuri și cu cele mai alese arme din câte existau în cele două regate. Și nu puteai deveni unul dintre aceștia, dacă nu făceai parte mai întâi din Legiune, regimentul de scutieri cu vârste cuprinse între paisprezece și nouăsprezece ani. Iar dacă nu erai fiul unui nobil sau al unui războinic vestit, nu aveai cum să te alături altfel Legiunii.

Ziua Recrutării era o excepție, un prilej rar, o dată la câțiva ani, când Legiunea se împuțina simțitor, iar oamenii regelui cutreierau ținutul în căutare de noi recruți. Toată lumea știa că puțini oameni de rând erau aleși și că puțini dintre aceștia rămâneau în Legiune.

Thor scruta orizontul, atent la cea mai mică mișcare. Știa că pe acest drum, singurul către satul său, vor trece Cavalerii de Argint și voia să fie cel dintâi care să-i zărească. În jurul său, turma de oi behăia nerăbdătoare, îndemnându-l să o coboare spre pășunea cu iarbă mai grasă de la poalele măgurii. Încercă să ignore zgomotul și duhoarea. Trebuia să se concentreze.

Ceea ce îl ajutase să îndure totul, toți acești ani în care avusese în grijă turmele, în care fusese lacheul tatălui său și al fraților mai mari, el, cel mai neglijat și mai împovărat dintre toți, fusese gândul că într-o zi va pleca de aici. Într-o bună zi, când Cavalerii

de Argint vor sosi, îi va surprinde pe toți cei care îl disprețuiseră și va fi ales. Dintr-o mișcare grabnică, se va urca într-una dintre căruțele lor și își va lua rămas bun de la toate acestea.

Tatăl lui Thor, fără îndoială, nu-l crezuse vreodată un candidat serios pentru Legiune—de fapt, nu-l crezuse vreodată un candidat serios pentru ceva. În schimb, își dedicase dragostea și atenția celor trei frați mai mari ai lui Thor. Cel mai mare avea nouăsprezece ani, ceilalți doi erau doar cu un an mai mici unul față de celălalt, iar Thor era cu trei ani mai tânăr decât ultimul dintre aceștia. Poate pentru că erau apropiați ca vârstă sau poate pentru că semănau între ei și nu aduceau deloc cu Thor, cei trei erau mereu împreună, abia băgând de seamă că Thor există.

Mai rău, ei erau mai înalți, mai voinici și mai puternici decât el, iar Thor, deși știa că nu e scund, se simțea mic alături de ei, își simțea fragile picioarele musculoase, în comparație cu stâlpii de stejar ai acestora. Iar tatăl său nu făcuse nimic pentru a schimba acest lucru—care părea că-i place grozav—lăsându-l pe Thor să aibă grijă de turme sau să ascută armele, în timp ce frații săi erau lăsați să le mânuiască.

Lucrul acesta nu fusese spus niciodată pe față, dar întotdeauna fusese de la sine înțeles că Thor își va petrece viața în umbra fraților săi, silit să-i vadă pe aceștia înfăptuind lucruri mărețe. Destinul său, dacă ar fi fost după tatăl și frații săi, ar fi fost să rămână acolo, înghițit de acel sat, și să-și ajute familia.

Și mai rău era că Thor băgase de seamă că frații săi se simțeau, inexplicabil, amenințați de el, poate chiar îl urau. Thor vedea asta

în fiecare privire, în fiecare gest al lor. Nu înțelegea cum, dar trezise ceva în ei, un soi de teamă sau de invidie. Poate pentru că era diferit, nu arăta și nu vorbea ca ei; nici măcar nu se îmbrăca la fel, căci tatăl său păstra tot ce era mai bun pentru aceștia – veșmintele de stofă plușată, vopsite în purpuriu sau stacojiu, armele aurite—în timp ce Thor purta cele mai grosolane zdrențe.

Cu toate acestea, Thor se descurca cu ce avea, găsim modalitatea de a face hainele să i se potrivească, legându-și tunică, în jurul taliei, cu o cingătoare, iar acum că venise vara, își tăia mânecile pentru a-și răcori brațele musculoase. Își potrivise cămașa cu o pereche de pantaloni grosolani din in—singura pe care o avea—și o pereche de cizme din piele de cea mai slabă calitate, legate cu șireturi pe gambe. Nu erau făcute din aceeași piele ca încălțăminte fraților săi, dar le putea purta. Avea îmbrăcăminte tipică a unui păstor, dar nu și purtarea acestuia.

Thor era înalt și slab, cu fălci puternice și bărbie nobilă, cu ochi cenușii, arătând ca un războinic pribeag. Părul său drept, castaniu, îi cădea în valuri, pe lângă urechi, iar înapoia pletelor, ochii îi luceau ca plevușca în lumină.

În vreme ce frații lui Thor vor fi lăsați să doarmă în această dimineață, vor primi o masă copioasă și vor fi trimiși la selecție cu cele mai bune arme și binecuvântarea tatălui, lui nu i se va îngădui să participe. Încercase o dată să discute cu tatăl său despre asta, dar nu reușise. Tatăl a încheiat repede discuția, iar el nu a mai încercat să o reia vreodată. Pur și simplu nu era drept. Thor era hotărât să refuze destinul pe care i-l plănuise tatăl său.

La primul semn al caravanei regale, va alerge acasă, își va înfrunta tatăl și, că-i va plăcea sau nu, se va prezenta oamenilor regelui. Va participa la selecție alături de ceilalți. Tatăl său nu-l va putea împiedica. Gândindu-se la asta, simți un nod în stomac.

Primul soare se înălțase, iar atunci când cel de-al doilea, verde ca menta, începu să răsară, adăugând un strat de lumină cerului purpuriu, Thor îi zări. I se zbârli tot părul și sări în picioare ca ars. Departe, la orizont, se zărea conturul unei căruțe trase de cai, ridicând praful drumului cu roțile sale. Când o altă căruță își făcu apariția, inima începu să-i bată mai repede; apoi apărură alta. Chiar și de aici, carele aurii străluceau în lumina sorilor ca spinările argintii ale unor pești sărind din apă.

În clipa în care numără cea de-a douăsprezecea căruță, nu mai fu în stare să aștepte. Cu inima zvâcnindu-i în piept, uitând de turmă pentru prima dată în viață, Thor se întoarse și coborî dealul poticnindu-se, hotărât să nu se dea în lături de la nimic până când nu se va face cunoscut.

*

În timp ce cobora alergând printre copaci, fără a-i păsa de zgârieturile provocate de ramuri, Thor se opri o clipă pentru a-și trage răsufarea. Ajunse într-un luminiș și își văzu satul întinzându-se în vale: o așezare adormită, cu o poveste a sa, cu case de lut alb, cu acoperișuri de paie. Doar câteva zeci de familii trăiau în aceste case. Fumul se ridica din hornuri, pentru

că cei mai mulți se treziseră devreme și își pregăteau masa de dimineață.

Era un loc idilic, destul de departe—la o zi călare de Curtea regelui—pentru a descuraja călătorii să ajungă aici. Era doar unul dintre satele de fermieri de la marginea Inelului, o simplă roțiță în angrenajul Regatului de Apus.

Ajuns la capătul drumului, Thor dădu năvală în piața satului, ridicând praful pe unde trecea. Găinile și câinii fugeau din calea lui, iar o bătrână, ghemuită în fața casei sale, înaintea unui cazan cu apă în clocot, șuieră după el. "Mai încet, băiete!", țipă aceasta, în timp ce el trecu în fugă pe lângă ea, împrăștiindu-i praf peste foc.

Dar Thor nu ar fi încetinit, nici pentru ea, nici pentru oricine altcineva. O luă pe o uliță dosnică, apoi pe alta, cotind când la stânga, când la dreapta, pe drumul pe care îl știa pe de rost, până ajunse acasă.

Era o locuință mică, greu de descris, cu nimic diferită de toate celelalte, cu pereți de lut alb și acoperiș colțuros de paie. La fel ca în cele mai multe case, singura odaie fusese împărțită, tatăl dormind într-o parte a ei, iar frații, în cealaltă; spre deosebire de cele mai multe locuințe, casa avea un coteț de găini în spate, iar Thor fusese exilat să doarmă acolo.

La început, Thor dormise cu frații săi, dar, în timp, aceștia crescuseră, deveniseră mai răutăcioși și mai egoiști și nu-l mai primiseră lângă ei. Thor suferise la început, dar acum îi plăcea locul său, preferând să se țină departe de ei. Asta confirma ceea

ce Thor deja știa, anume că era un proscris în propria familie.

Thor alergă spre ușa din față și năvăli înăuntru fără să se oprească.

„Tată!”, strigă el, gâfâind. „Cavalerii de Argint! Vin!”

Tatăl și cei trei frați luau micul dejun, deja îmbrăcați cu cele mai bune haine. La cuvintele lui, săriră de pe scaune și țâșniră pe lângă el, înghiontindu-l, în timp ce se repezeau afară, în drum.

Thor îi urmă și se opriră toți scrutând orizontul.

„Nu văd niciunul”, zise Drake, cel mai mare dintre frați, cu vocea lui profundă. Cu cei mai largi umeri, cu părul tuns scurt, ca al fraților săi, cu ochii căprui și buzele subțiri, dezaprobatore, el se uită încruntat la Thor, ca de obicei.

„Nici eu”, a repetat Dross, doar cu un an mai mic decât Drake, ținându-i mereu partea.

„Vin!”, ripostă Thor. „Jur!”

Tatăl se întoarse spre el și îl luă de umeri cu asprime.

„De unde ai putea ști tu?”, întrebă el.

„I-am văzut.”

„Cum? De unde?”

Thor ezită; fusese prins. Tatăl știa, desigur, că singurul loc din care Thor ar fi putut să-i vadă era cel de pe culmea măgurii. Acum, Thor nu știa cum să răspundă.

„Eu ... am fost pe culme...”

„Cu turma? Știi că nu trebuie să meargă atât de departe.”

„Dar astăzi a fost altceva. Trebuia să văd.”

Tatăl își coborî încruntat privirea.

„Du-te de îndată înăuntru, adu săbiile fraților tăi și lustruiește-le tecile, astfel încât să arate cât mai bine, înainte să ajungă aici oamenii regelui.”

Terminând cu el, tatăl se întoarse către frații săi, care stăteau toți în drum, uitându-se cu mare băgare de seamă.

„Crezi că ne vor alege?” întrebă Durs, cel mai tânăr dintre cei trei, cu trei ani mai mare decât Thor.

„Ar fi o prostie să nu”, spuse tatăl său. „Nu prea au oameni anul acesta. Selecția a fost slabă, altfel nu s-ar mai fi obosit să vină. Stați drepti, voi trei, cu bărbia sus și pieptul în afară. Nu-i priviți drept în ochi, dar nu vă uitați nici într-o parte. Fiți tari și încrezători. Nu arătați nicio slăbiciune. Dacă vrei să fii în Legiunea Regală, trebuie să te porți de parcă ai face deja parte din ea.”

„Da, tată”, răspunseră cei trei într-un glas, ocupându-și locurile.

Tatăl se întoarse și-i aruncă lui Thor o privire aspră.

„De ce ești încă aici?” întrebă. „Treci înăuntru.”

Thor stătea acolo, cu inima îndoită. N-ar fi vrut să nu-și asculte tatăl, dar trebuia să-i vorbească. Inima îi bătea puternic în timp ce încerca să ia o hotărâre. Decise că ar fi mai bine să-l asculte, să aducă săbiile și abia apoi să-l înfrunte. Să-l ignore de-a dreptul n-ar fi bine.

Thor se repezi în casă, ieși prin spate și intră în șopronul cu arme. Găsi cele trei săbii ale fraților săi, toate frumos ornate, cu mânere din argint de calitate superioară, daruri prețioase pentru

care tatăl lui trudise ani în șir. Le înșfăcă pe toate trei, surprins ca întotdeauna de greutatea lor, și se întoarse în fugă cu ele.

Alergă spre frații săi, le înmână săbiile, apoi se întoarse către tatăl său.

„Cum, nu sunt lustruite?” spuse Drake.

Tatăl se întoarse spre el dezaprobator, dar, înainte să poată spune ceva, Thor i se adresa:

„Tată, te rog! Trebuie să-ți vorbesc !”

„Ți-am spus să le lustruiești...”

„Te rog, tată!”

Tatăl îl fixă furios, ezitând. Probabil văzuse seriozitatea pe chipul lui Thor, pentru că, în cele din urmă, spuse: „Ei bine?”

„Vreau să ții seama și de mine. Alături de ceilalți. Pentru Legiune.”

Hohotele fraților se auziră înapoia sa, făcându-l să se înroșească.

Dar tatăl său nu râdea; dimpotrivă, încruntarea i se accentuă.

„Tu?”

Thor scutură viguros din cap.

„Am paisprezece ani. Pot fi ales.”

„Limita este de paisprezece ani”, spuse Drake, cu dispreț, peste umăr. „Dacă te-ar lua, ai fi cel mai tânăr. Crezi că te-ar alege pe tine în locul unuia ca mine, cu cinci ani mai mare?”

„Ești obraznic”, spuse Durs. „Întotdeauna ai fost.”

Thor se întoarse spre ei.

„Nu v-am întrebat pe voi”, spuse el.

Se întoarce către tatăl său, care privea încruntat.

„Tată, te rog”, spuse. „Dă-mi o șansă. Asta-i tot ce-ți cer. Știu că sunt tânăr, dar, în timp, voi arăta ce pot.”

Tatăl clătină din cap.

„Tu nu ești un luptător, băiete. Nu ești ca frații tăi. Ești păstor. Viața ta e aici. Cu mine. Îți vei face îndatoririle și le vei face bine. Unii nu ar trebui să-și dorească prea mult. Acceptă-ți viața și învață s-o iubești.”

Thor simți cum i se rupe inima când își văzu visul spulberat.

Nu, gândi. Nu poate fi așa.

„Dar, tată...”

„Tăcere!” strigă el, iar strigătul lui ascuțit tăie aerul. „Destul cu tine. Iată-i că vin. Dă-te din drum și poartă-te bine cât timp sunt aici.”

Tatăl său înaintă și cu o mână îl împinse deoparte, de parcă ar fi fost un obiect pe care prefera să nu-l vadă. Împunse cu palma lui cărnoasă pieptul lui Thor.

Se auzi un huruit puternic, iar oamenii locului se revărsară din case, captușind străzile. Un nor crescând de praf anunță convoiul și, câteva clipe mai târziu, sosi o duzină de căruțe trase de cai, ce făceau un zgomot ca de tunet.

Intrară în oraș, precum o armată neașteptată, oprindu-se în apropierea casei lui Thor. Caii lor tropotiră în loc, fornăind. Trecu ceva vreme până se risipi norul de praf și Thor încercă, neliniștit, să tragă cu ochiul la armurile și armele lor. Nu mai fusese niciodată atât de aproape de Cavalerii de Argint, iar inima

îi bătea tot mai tare.

Oșteanul din fruntea convoiului descălecă. Iată-l aici, în carne și oase, unul dintre adevărații cavaleri de argint, acoperit cu o strălucitoare cămașă de zale, cu o spadă lungă agățată de centură. Părea a avea între treizeci și patruzeci de ani, un bărbat adevărat, cu o barbă nerasă de câteva zile, cu cicatrici pe obraz și cu un nas strâmbat în bătălie. Era cel mai însemnat om pe care-l văzuse Thor vreodată, de două ori mai voinic decât ceilalți, cu o înfățișare care arăta că el era comandantul.

Oșteanul sări pe drumul prăfuit, cu pintenii zornăind în timp ce se apropia de grupul de băieți aliniați.

Pretutindeni în sat, zeci de băieți stăteau în poziție de drepti, sperând. Dacă s-ar fi alăturat Cavalerilor de Argint, ar fi avut o viață de onoare și luptă, de renume și glorie – dar și pământuri, titluri și bogății. Ar fi avut cea mai bună mireasă, cele mai alese terenuri, o viață glorioasă. Ar fi fost o onoare pentru familie, iar intrarea în Legiune era primul pas.

Thor studia căruțele mari, aurii și se gândea că n-ar putea lua atât de mulți recruți. Regatul era întins și aveau multe orașe de vizitat. Înghiți în sec, înțelegând că șansele sale erau chiar mai mici decât crezuse. Ar trebui să înlătore toți acești băieți – mulți dintre ei vajnici luptători – dar și pe cei trei frați ai săi. Fu cuprins de un sentiment de slăbiciune.

Abia mai putea respira, în timp ce oșteanul înainta în liniște, cercetând rândurile aspiranților. Începu din partea îndepărtată a străzii, apoi se întoarse încet. Thor îi cunoștea pe toți ceilalți

băieți, desigur. Știa, de asemenea, că unii își doreau, în taină, să nu fie aleși, chiar dacă familiile lor își doreau să-i trimită de-acasă. Se temeau; n-ar fi fost oșteni buni.

Thor era indignat. Simțea că merită să fie ales la fel ca oricare dintre ei. Faptul că frații săi erau mai mari și mai puternici nu însemna că el nu avea dreptul să se prezinte și să fie ales. Simțea o ură arzătoare pentru tatăl său și aproape își ieși din fire când oșteanul se apropie.

Oșteanul se opri, pentru prima dată, în fața fraților săi. Îi măsură cu privirea de sus până jos și păru impresionat. Întinse mâna, înșfăcă una dintre teci și trase cu putere, ca și cum ar fi vrut să verifice cât este de solidă.

Schiță un zâmbet.

„Nu ți-ai folosit încă sabia în luptă, nu-i așa?” îl întrebă pe Drake.

Thor îl văzu pe Drake neliniștit pentru prima dată în viață. Drake înghiți în sec.

„Nu, Domnia Ta. Dar am folosit-o de multe ori în antrenamente și sper să...”

„În *antrenamente*!”

Oșteanul râse în hohote și se întoarse către ceilalți, care i se alăturară, râzând lui Drake în față.

Drake roși puternic. Era prima oară când Thor îl vedea pe Drake stânjenit—de obicei, Drake era cel care-i făcea pe ceilalți să se simtă stânjeniți.

„Ei bine, atunci am să le spun dușmanilor noștri să se teamă

de tine—tu, care *te antrenezi* cu sabia!”

Grupul de oșteni râse din nou.

Apoi oșteanul se întoarse către ceilalți frați ai lui Thor.

„Băieții aceștia sunt din același neam,” spuse el, frecându-și bărbia nerasă. „Asta nu e rău. Sunteți toți de mărimea potrivită. Neîncercați, totuși. Veți avea nevoie de mult antrenament pentru a reuși.”

Făcu o pauză.

„Cred că le-am putea găsi loc.”

Clătină din cap către căruța din spate.

„Urcați, urcați repede. Înainte să mă răzgândesc.”

Cei trei frați ai lui Thor alergară spre căruță, radioși. Thor observă că și tatăl său radia.

Dar se simțea abătut în timp ce își urmărea frații îndepărtându-se.

Oșteanul se întoarse și se îndreptă către următoarea locuință. Thor nu mai putea îndura.

„Sire!” strigă Thor.

Tatăl său se uită urât la el, dar lui Thor nu-i mai păsa.

Oșteanul se opri cu spatele la el și se întoarse încet.

Thor făcu doi pași în față, cu inima bătând și cu pieptul scos înainte cât de mult putea.

„Pe mine nu m-ați luat în considerare, sire”, spuse el.

Oșteanul tresări și-l măsură pe Thor cu privirea, ca și cum acesta ar fi fost o glumă.

„N-am făcut-o?” întrebă el și izbucni în râs. Oamenii lui

izbucniră, de asemenea, în răs. Dar lui Thor nu-i păsa. Acesta era momentul lui. Era acum ori niciodată.

„Vreau să mă alătur Legiunii!” spuse Thor.

Oșteanul păși către Thor.

„Acum?”

Părea că se amuză.

„Și ai împlinit măcar paisprezece ani?”

„Da, Sire. Acum două săptămâni.”

„*Acum două săptămâni!*”

Bărbatul râdea în hohote, la fel și bărbații din spatele său.

„În acest caz, dușmanii noștri ar tremura cu siguranță la vederea ta.”

Thor ardea de umilință. Trebuia să facă ceva. Nu putea să lase lucrurile să se sfârșească așa.

Oșteanul dădu să plece—dar Thor nu putea îngădui asta.

Făcu un pas înainte și strigă: „Sire! Faceți o greșeală!”

Un suflu de groază se răspândi prin mulțime, în timp ce oșteanul se opri din nou și se întoarse încet. Acum era încruntat.

„Băiat prost”, zise tatăl său, prinzându-l pe Thor de umăr, „du-te în casă!”

„Nu mă voi duce!” strigă Thor, scuturându-se de strânsoarea tatălui său.

Oșteanul păși spre Thor și tatăl său se retrase.

„Cunoști pedeapsa pentru insultarea unui cavaler de argint?”
Îl repezi oșteanul.

Inima lui Thor bătea cu tărie, dar știa că nu mai putea da

înapoi.

„Vă rugăm să-l iertați, Sire”, spuse tatăl său. „E un copil și...”

„Eu nu vorbesc cu tine”, spuse oșteanul. Cu o privire nimicitoare, îl forță pe tatăl lui Thor să se îndepărteze.

Oșteanul se întoarse către Thor.

„Răspunde-mi!”, strigă el.

Thor înghiți în sec, incapabil să vorbească. Lucrurile nu mergeau așa cum își imaginase.

„Să insultți un cavaler de argint înseamnă să-l insultți pe însuși Regele”, spuse Thor cu sfială, recitând ceea ce învățase pe de rost.

„Da”, zise oșteanul. „Ceea ce înseamnă că-ți pot da patruzeci de lovituri de bici dacă doresc.”

„N-am vrut să insult pe nimeni, sire”, zise Thor. „Vreau doar să fiu ales. Vă rog. Am visat asta toată viața. Vă rog. Lăsați-mă să mă alătur Legiunii.”

Oșteanul îl privi și expresia i se îndulci ușor.

„Ești tânăr, băiete. Și ai o inimă mândră. Dar nu ești pregătit. Întoarce-te la noi când vei fi înțărcat.”

Spunând acestea, se întoarse și se îndepărtă ca o furtună, abia aruncând o privire celorlalți băieți. Urcă repede pe cal.

Thor, deznădăjduit, urmări convoiul care se puse în mișcare; pe cât de repede sosiseră, pe atât de repede plecau.

Ultimul lucru pe care Thor îl zări era imaginea fraților săi, stând în spatele celei din urmă căruțe, privindu-l dezaprobat și batjocoritor. Se îndreptau, sub ochii lui, spre o viață mai bună.

Thor se simțea murind pe dinăuntru.

Imediat ce entuziasmul din jur s-a stins, sătenii se strecurară înapoi în casele lor.

“Îți dai seama cât de prost ai fost, băiat nesăbuit?” se răsti tatăl său, prinzându-l de umeri. “Îți dai seama că ai fi putut năruți șansele fraților tăi?”

Thor împinse brutal mâinile tatălui său, dar tatăl se întinse și-l lovi cu dosul palmei peste față. Thor simți o durere ascuțită și își privi fix tatăl. Pentru prima dată, o parte din el ar fi vrut să-i întoarcă lovitura. Dar se stăpâni.

“Du-te, caută oile și adu-le înapoi. Acum ! Iar când te întorci, să nu aștepți mâncare de la mine. Nu vei mânca în seara asta și te vei gândi la ce ai făcut.”

“Poate că nu mă voi întoarce deloc!” strigă Thor în timp ce se răsuci și se îndepărtă repede, departe de casă, spre dealuri.

“Thor!” îl strigă tatăl. Câțiva săteni, care se aflau încă în drum, se opriseră și priveau.

Thor iuți pasul, apoi începu să alerge, dorind să plece cât mai departe de locul acela.

Abia observă că plângea, că lacrimile îi inundau chipul, căci toate visele îi fuseseră spulberate.

CAPITOLUL DOI

Thor rătăci ore întregi pe dealuri, într-o continuă agitație, până când se opri în sfârșit pe un deal și se așeză cu brațele încrucișate peste picioare, privind orizontul. Urmări carele dispărând și privi norul de praf care dăinui ore în șir după aceea.

Nu vor mai reveni. Acum era sortit să rămână aici, în acest sat, ani la rând, așteptând o altă șansă—dacă se vor mai întoarce vreodată. Dacă tatăl său îi va permite.

De-acum, vor fi numai el și tatăl său, singuri în casă, și sigur tatăl își va dezlănțui toată mânia asupra sa. Va continua să fie servitorul acestuia, vor trece anii și va sfârși prin a fi ca tatăl său, captiv aici, ducând o viață meschină de slugă—în timp ce frații săi își vor câștiga gloria și renumele. Sângele îi fierbea de nedreptatea întregii situații. Nu aceasta era viața care îi fusese menită. Știa asta.

Thor își stoarse creierul pentru a-și da seama ce ar putea face ca să schimbe lucrurile. Dar nu găsi nimic. Asta îi oferise viața.

După ce stătu ore întregi, se ridică deprimat și începu să urce dealurile care îi erau familiare, tot mai sus și mai sus. Inevitabil, rătăci înapoi spre turmă, spre măgura cea înaltă. Pe măsură ce urca, primul soare cobora pe cer, iar al doilea își atingea apogeul, răspândind o tentă verzuie. Thor hoinări îndelung, scoțându-și absent praștia de la brâu, cu pielea ei foarte uzată după atâția ani de folosire. Băgă mâna în sacul legat la șold, își pipăi colecția de

pietre, una mai netedă decât cealaltă, culese din pâraie cu grijă. Câteodată, trăgea în păsări; alteori, în rozătoare. Era un obicei pe care-l dobândise de-a lungul timpului. La început, nu nimerea nimic; apoi, o dată, lovi o țintă în mișcare. De atunci, își nimerea întotdeauna ținta. Acum, trasul cu praștia devenise un obicei—și îl ajuta să-și elibereze o parte din furie. Erau frații săi în stare să taie cu sabia un buștean, dar n-ar fi putut niciodată să lovească cu piatra o pasăre în zbor.

Thor puse absent o piatră în praștie, se lăsă pe spate și trase cu toată forța, imaginându-și că o aruncă în tatăl său. Lovi o creangă a unui copac îndepărtat, doborând-o cu ușurință. Odată ce descoperise că putea, de fapt, să ucidă animale în mișcare, încetase să mai tragă în ele, temându-se de propria-i forță și nedorind să facă rău nimănui; acum, crengile erau țintele sale. Mai puțin în cazul în care o vulpe îi urmărea turma. În timp, învățaseră să se țină deoparte, iar ca urmare, oile lui Thor erau cele mai bine păzite din sat.

Thor se gândea la frații săi, supărat, întrebându-se pe unde erau ei acum. După o zi de drum, vor ajunge la curtea regelui. El doar își putea imagina. Îi văzu sosind cu mare alai, văzu oamenii îmbrăcați de sărbătoare întâmpinându-i. Războinicii întâmpinându-i. Cavalerii de Argint întâmpinându-i. Vor fi primiți înăuntru, vor fi găzduiți în cazarma Legiunii, se vor antrena cu cele mai bune arme pe domeniile regelui. Fiecare dintre ei va fi numit scutier al unui cavaler faimos. Într-o zi, vor deveni ei înșiși cavaleri, vor avea caii lor, stema proprie și

propriul lor scutier. Vor lua parte la toate sărbătorile și vor cina la masa regelui. Era o viață minunată. Și îi scăpase printre degete.

Thor se simțea fizic rău și încerca să-și alunge totul din minte. Dar nu putea. O parte ascunsă a ființei sale îi striga să nu renunțe, îi spunea că are un destin măreț. Nu știa care era acesta, dar știa că nu era aici. Se simțea diferit, poate chiar special. Dar nimeni nu-l înțelegea. Și toți îl subestimau.

Thor ajunsese pe cea mai înaltă măgură și își zări oile. Erau încă adunate laolaltă, așa cum fuseseră învățate, păscând mulțumite orice fir de iarbă puteau găsi. Le numără, uitându-se după petele roșii cu care le însemnase pe spate. Îngheță când sfârși numărătoarea. O oaie lipsea.

Numără iar și iar, nevenindu-i să creadă: o oaie era pierdută.

Thor nu pierduse niciodată până atunci o oaie, iar tatăl său nu-l va lăsa niciodată să uite acest lucru. Mai grav, îi era de nesuportat gândul că una dintre oile sale se pierduse, că era singură, vulnerabilă în sălbăticie. Detesta să vadă suferința oricărei creaturi nevinovate.

Thor se precipită spre vârful măgurii și scrută orizontul până când o zări, în depărtare, câteva dealuri mai încolo; oaia singuratică, cu semnul roșu pe spate. Îi pieri curajul când observă că oaia nu numai că fugise, dar, dintre toate locurile, alesese să se îndrepte spre apus, spre Pădurea Întunecată.

Thor înghiți în sec. Pădurea Întunecată era un loc interzis nu numai oilor, ci și oamenilor. Era dincolo de hotarele satului și, încă de când învățase să meargă, știa că nu trebuie să se

aventureze într-acolo. Nu o făcuse niciodată. Să te duci în acel loc, spunea legenda, cu desigurile sale neumblate, pline de animale periculoase, însemna moarte sigură.

Thor se uită la cerul care se întuneca, frământându-se. Nu putea renunța la oaia sa. Socoti că, dacă s-ar mișca repede, s-ar putea întoarce la timp.

După o ultimă privire înapoi, se întoarce și o rupse la fugă spre vest, către Pădurea Întunecată, în timp ce nori groși se adunau pe cer. Se simțea slăbit, dar picioarele păreau a-i alerga singure. I se părea că nu mai există cale de întoarcere, nici dacă și-ar dori.

Părea că nimerise într-un coșmar.

Thor coborî grăbit șirul de dealuri fără să se oprească, până în umbra deasă a Pădurii Întunecate. Urmele se sfârșeau acolo unde începea pădurea, iar el pătrunse pe un teritoriu necunoscut, călcând frunzele de vară care îi foșneau sub picioare.

În clipa în care intră în pădure, fu înghițit de întuneric, lumina neputând să treacă printre pinii falnici de deasupra. Era mai răcoare aici și, de îndată ce depăși marginea pădurii, fu străbătut de un fior. Nu era doar întunericul de vină sau frigul—era și altceva. Nu putea spune ce. Avea senzația că... e urmărit.

Thor privi crengile bătrâne și noduroase de deasupra, mai groase decât el, legănându-se și trosnind sub adierea vântului. Abia făcuse cincizeci de pași în pădure când începu să audă

zgomote ciudate de animale. Se întoarce și abia mai putu vedea locul prin care intrase; i se părea deja că nu mai există cale de întoarcere. Ezita.

Pădurea Întunecată se aflase întotdeauna la periferia satului și la periferia conștiinței lui Thor, ca ceva adânc și misterios. Niciun păstor care-și pierduse vreodată o oaie în pădure nu îndrăznise să se aventureze după ea. Nici măcar tatăl lui. Poveștile despre acest loc erau prea sumbre și dăinuiau de multă vreme.

Dar această zi avea ceva aparte ce-l făcu pe Thor să nu-i mai pese, îl făcu să-și lepede prudența. O parte din el dorea să-și depășească limitele, să ajungă cât mai departe de casă posibil și să îngăduie vieții să-l poarte oriunde voia.

Se aventură mai departe, apoi se opri, neștiind încotro să se îndrepte. Observă urme, crengi îndoite pe unde trecuse probabil oaia sa și se îndreptă în acea direcție. După un timp, se întoarce din nou.

Înainte de a fi trecut o oră, era iremediabil pierdut. Încercă să-și amintească pe unde venise —dar nu mai era sigur. Un sentiment de neliniște îl cuprinse, dar își spuse că singura cale de ieșire era înainte, așa că își urmă drumul.

În depărtare, Thor zări o rază de lumină și se îndreptă într-acolo. Ajuns în fața unui mic luminiș, se opri la marginea acestuia de parcă ar fi prins rădăcini, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Stând acolo, cu spatele la Thor, îmbrăcat cu o mantie lungă de satin albastru, se afla un bărbat. Nu era un bărbat oarecare —Thor putea simți asta de acolo. Părea deosebit. Poate un

druid. Stătea înalt și drept, cu capul acoperit de o glugă, complet nemîșcat, de parcă nu-i păsa de nimic pe lume.

Thor nu știa ce să facă. Auzise despre druizi, dar nu întâlnise niciodată unul. Judecând după semnele de pe mantia sa, ornamente de aur lucrate cu grijă, nu era un simplu druid: acelea erau însemne regale. Ale Curții Regale. Thor nu putea să înțeleagă. Ce făcea un druid regal acolo?

După un timp care-i păru o veșnicie, druidul se întoarse încet și-l privi, iar Thor îi recunoscuse chipul. I se tăie respirația. Era una dintre cele mai cunoscute figuri din regat: druidul personal al regelui. Argon, consilierul regilor Regatului de Apus de secole. Ce făcea aici, departe de curtea regală, în inima Pădurii Întunecate, era un mister. Thor se întrebă dacă nu cumva era rodul imaginației sale.

„Ochii nu te înșală”, spuse Argon, ațintindu-l cu privirea.

Vocea îi era profundă, ca din alte vremuri, de parcă ar fi fost a pădurii înseși. Cu ochii săi mari, străvezii, părea a-l sfredeli pe Thor, măsurându-l. Thor simțea o energie intensă venind dinspre druid—de parcă ar fi stat în soare.

Thor îngenunche imediat și își înclină capul.

„Domnia Voastră”, spuse el. „Îmi pare rău că v-am deranjat.”

Lipsa de respect față de un consilier al regelui putea însemna închisoarea sau pedeapsa cu moartea. Acest lucru era întipărit în mintea lui Thor de când se născuse.

„Ridică-te, copile”, zise Argon. „Dacă aș fi dorit să îngenunchezi, ți-aș fi spus.”

Thor se ridică încetișor și-l privi. Argon făcu câțiva pași spre el. Se opri și-l privi fix, până ce Thor începu să se simtă stânjenit. „Ai ochii mamei tale”, zise Argon.

Thor fu surprins. Nu-și cunoscuse niciodată mama și nu întâlnise niciodată pe cineva, cu excepția tatălui său, care să o fi cunoscut. I se spusese că a murit aducându-l pe lume, iar pentru aceasta Thor se simțise întotdeauna oarecum vinovat. Întotdeauna bănuise că acesta era motivul pentru care era urât de ai săi.

„Cred că mă luați drept altcineva”, răspunse Thor. Eu nu am mamă.

„Nu ai? Întrebă Argon zâmbind. „Ai fost zămislit de un bărbat singur?”

„Am vrut să spun, sire, că mama a murit la nașterea mea. Cred că mă confundați.”

„Ești Thorgrin din clanul McLeod. Cel mai tânăr dintre cei patru frați. Cel care nu a fost ales.”

Ochii lui Thor se deschiseră larg. Nu prea știa ce să facă. Faptul că cineva atât de important ca Argon știa cine e—era mai mult decât putea înțelege. Nu-și imaginase niciodată că era cunoscut cuiva din afara satului său.

„De unde... știți aceste lucruri?”

Argon îi zâmbi, dar nu-i răspunse.

Thor fu cuprins de curiozitate.

„Cum..” adăugă Thor, abia găsimdu-și cuvintele, „...cum de o cunoașteți pe mama? Ați întâlnit-o? Cine era?”

Argon se întoarce și plecă.

„Întrebări pentru altă dată,” zise el.

Thor, confuz, îl urmări plecând. Fusese o întâlnire năucitoare și misterioasă și totul se întâmplase atât de repede. Hotărî că nu-l putea lăsa pe Argon să plece; se grăbi să-l urmeze.

„Ce faceți pe-aici?” întrebă Thor, hotărât să-l prindă din urmă. Folosindu-și toiagul, un obiect vechi de fildeș, Argon mergea neașteptat de repede. „Mă așteptați pe *mine*, nu-i așa?”

„Pe cine altcineva?” întrebă Argon.

Thor se grăbi să-l urmeze prin pădure, lăsând luminișul în urmă.

„Dar de ce pe mine? Cum de-ați știut că voi fi aici? Ce doriți de la mine?”

„Cam multe întrebări,” zise Argon. “Ai umplut văzduhul. Mai degrabă ar trebui să ascuți.”

Thor mergea după el prin pădurea deasă, făcând tot posibilul să păstreze tăcerea.

“Ai venit să-ți cauți oaia pierdută,” afirmă Argon. “Un efort nobil. Dar îți pierzi vremea. Nu va supraviețui.”

Ochii lui Thor se deschiseră larg.

“De unde știți?”

“Cunosc lumi pe care nu le vei cunoaște niciodată, băiete. Cel puțin, nu încă.”

Thor era tot mai uimit, în timp ce iuțea pasul pentru a-l prinde din urmă.

„Nu vei asculta, totuși. Este firea ta. Încăpățânat. Ca maică-

ta. Vei continua să-ți cauți oaia, hotărât s-o salvezi.”

Thor se înroși, căci Argon îi citise gândurile.

„Ești un băiat curajos”, adăugă el. „Cu o voință puternică. Prea mândru. Acestea sunt calități. Dar, într-o zi, acestea ți-ar putea aduce prăbușirea.”

Argon începu să se cațere pe o creastă acoperită cu mușchi, iar Thor se ținu după el.

„Vrei să te alături Legiunii Regale”, zise Argon.

„Da!” răspunse Thor, agitat. „Am vreo șansă? Puteți face asta să se întâmple?”

Argon râse cu o voce adâncă, seacă, ce-i stârni lui Thor fiori pe șira spinării.

„Pot face totul sau nimic. Destinul tău a fost deja scris. Dar depinde de tine să-l alegi.”

Thor nu înțelegea.

Ajunseră pe vârful crestei, unde Argon se opri și-l privi drept în ochi. Thor stătea la numai câțiva pași distanță și energia lui Argon dogora până la el.

„Ai un destin important”, spuse el. „Nu-l abandona.”

Ochii lui Thor se lărgiră. Destinul său era important? Simți că se umflă de mândrie.

„Nu înțeleg. Vorbești în șarade. Te rog, spune-mi mai mult.”

Argon dispăruse.

Thor rămase cu gura căscată. Se uită în toate direcțiile, ascultând, minunându-se. Fusesse doar imaginația sa? Fusesse o iluzie?

Se întoarse și cercetă pădurea. Din punctul de observație în care se afla, sus pe creastă, putea vedea mai departe decât înainte. Uitându-se, observă ceva mișcându-se în depărtare. Auzi un zgomot și fu sigur că era oaia sa.

Se poticni de-a lungul crestei acoperite de mușchi și se grăbi în direcția zgomotului, înapoi prin pădure. În timp ce mergea, nu-și putea lua gândul de la întâlnirea cu Argon. Cu greu îi venea să creadă că se întâmplase. Ce căuta druidul regelui tocmai aici, dintre toate locurile? Îl așteptase pe el. Dar de ce? Și ce voise să spună despre destinul său?

Cu cât Thor încerca să dezlege misterul, cu atât mai puțin înțelegea. Argon îl avertizase să nu continue și, în același timp, îl ispitise să o facă. Acum că plecase, presimțirile lui Thor creșteau, ca și cum ceva important era pe cale să se întâmple.

Coti și rămase stană de piatră văzând ce se afla în fața sa. Toate coșmarurile sale se adevereau într-o clipită. Părul i se zbârli și înțelese că făcuse o gravă greșală pătrunzând atât de adânc în Pădurea Întunecată.

În fața sa, la numai treizeci de pași, se afla un sybold. Diform, musculos, stând pe cele patru labe, aproape cât un cal de mare, era cel mai temut animal din Pădurea Întunecată, poate chiar din regat. Thor nu văzuse niciunul până atunci, dar auzise legende. Semăna cu un leu, dar era mai mare, mai puternic, cu pielea de un stacojiu intens și ochii de un galben strălucitor. Legenda spunea că-și căpătase culoarea de la sângele copiilor nevinovați.

În viața sa, Thor auzise de câteva apariții ale fiarei și chiar

și acestea fuseseră considerate îndoielnice. Probabil pentru că nimeni nu supraviețuise, de fapt, unei asemenea întâlniri.

Unii credeau că syboldul este zeul pădurilor și o prevestire. Care era prevestirea, Thor nu avea nici o idee.

Făcu un pas prudent înapoi.

Syboldul, cu fălcile uriașe întredeschise, cu colții picurând salivă, îl fixa cu ochii săi galbeni. Ținea între fălci oaia pierdută a lui Thor: behăind, atârând cu capul în jos, cu trupul pe jumătate străpuns de colți. Era aproape moartă. Syboldul părea a se distra, ucigând-o lent; părea a se delecta, torturând-o.

Thor abia îi putea îndura strigătele. Oaia se zbătea, neajutorată, iar el se simțea răspunzător.

Primul său impuls fu să se întoarcă și să fugă, dar știa deja că ar fi inutil. Bestia aceasta putea întrece pe oricine. Fuga sa ar înboldi fiara. Și nu-și putea lăsa oaia să moară așa.

Înghetase de frică, dar știa că trebuie să facă ceva. Acționă instinctiv. Își strecură încet mâna în săculeț, scoase o piatră și o puse în praștie. Cu mâna tremurândă, încordă praștia, făcu un pas înainte și trase.

Piatra zbură prin aer și-și atinse ținta. O lovitură perfectă. Lovi oaia în ochi, croindu-și drum prin creierul ei. Oaia rămase fără vlagă. Moartă. Thor cruțase animalul de suferință.

Syboldul îl fixă cu privirea, înfuriat că Thor îi ucisese jucăria. Își deschise încet fălcile imense și scăpă oaia, care căzu cu o bufnitură pe pământ. Apoi puse ochii pe Thor.

Mârâi, un sunet adânc, malefic care se ridică din pânțelele

său.

În timp ce se furișa către el, Thor, cu inima bătând puternic, puse o altă piatră în praștie, se trase înapoi, pregătindu-se să țințească încă o dată.

Syboldul începu să alerge spre el, mișcându-se mai repede decât orice văzuse Thor în viața sa. Thor făcu un pas înainte și lansă piatra, rugându-se să-l lovească, știind că n-ar fi avut timp să tragă o alta înainte ca fiara să-l ajungă.

Piatra lovi fiara în ochiul drept, scoțându-i-l. Era o aruncare extraordinară, una care ar fi îngenuncheat un animal mai mic.

Dar acesta nu era un animal mic. Fiara era de neoprit. Scoase un sunet strident, dar nici măcar nu încetini. Chiar și cu un singur ochi, chiar și cu piatra înfiptă în creier, continua să-l atace orbește pe Thor. Thor nu putea face nimic.

O clipă mai târziu, fiara era deasupra lui. Își ridică gheara uriașă și-l lovi peste umăr.

Thor țipă. Se simțea de parcă trei cuțite i-ar fi tăiat carnea, iar sângele cald țâșni imediat.

Fiara îl ținui la pământ cu toate cele patru labe. Greutatea era imensă, ca a unui elefant stând pe pieptul său. Thor simți cum îi zdrobea toracele.

Fiara își retrase capul, deschise larg fălcile, descoperindu-și colții și începu să-i coboare spre gâtul lui Thor.

În timp ce făcea asta, Thor întinse mâna și-l înșfăcă de gât; parcă ar fi prins un mușchi solid. Thor abia mai rezista. Brațele începuseră să-i tremure, în timp ce colții se apropiau

tot mai mult. Îi simțea respirația fierbinte pe față, îi simțea saliva picurându-i pe gât. Un mârâit puternic venea din adâncul pieptului animalului, asurzindu-l pe Thor. Știa că va muri. Thor își închise ochii.

Te rog, Doamne. Dă-mi putere. Îngăduie-mi să lupt cu această fiară. Te rog. Te implor. Voi face tot ce-mi ceri. Îți voi fi profund îndatorat.

Și atunci se întâmplă ceva. Thor simți o căldură teribilă crescând în corpul său, curgându-i prin vene, ca un câmp de energie care-l străbătea rapid. Deschise ochii și văzu ceva uimitor: din palmele sale emana o lumină galbenă și, în timp ce împingea înapoi gâtul fiarei, surprinzător, fu în stare să-i egaleze forța și să o țină la distanță.

Thor continuă să împingă, până când împinse efectiv fiara înapoi. Forța îi creștea și simți o ghiulea de energie—o clipă mai târziu, fiara zbură înapoi, Thor trimitând-o la mai bine de trei metri. Căzu pe spate.

Thor se ridică, neînțelegând ce se întâmplase.

Fiara se ridică din nou. Apoi, într-un acces de furie, îl atacă din nou—dar, de data asta, Thor se simțea altfel. Energia curgea prin trupul său; se simțea mai puternic ca niciodată.

În timp ce fiara făcu un salt în aer, Thor se ghemui, o apucă de pânze și-o azvârli, folosindu-se chiar de avântul acesteia.

Fiara zbură prin pădure, se lovi de un copac și căzu la pământ. Thor se holbă, uimit. Aruncase oare un sybold?

Fiara clipi de două ori, apoi îl privi pe Thor. Se ridică și-l atacă

din nou. De data aceasta, în timp ce fiara sărea, Thor o apucă de gât. Căzură amândoi, fiara fiind deasupra lui Thor. Dar Thor se rostogoli peste ea. O ținu bine, sufocând-o cu ambele mâini, în timp ce fiara tot încerca să-și ridice capul și să-și înfigă colții în el. Pur și simplu nu reuși. Thor, simțindu-se din nou puternic, își înfipse și mai adânc mâinile și nu-i dădu drumul. Lăsă energia să curgă prin el. Și, uimitor, curând se simți mai puternic decât fiara.

Sugrumă syboldul până la moarte. În cele din urmă, fiara rămase fără vlagă.

Thor nu-i dădu drumul preț de un minut întreg. Se ridică încet, fără suflu, holbându-se în jos cu ochii larg deschiși, în timp ce își ținea brațul rănit. Oare ce se întâmplase? Oare el, Thor, tocmai ucisese un sybold?

Simți că era un semn, că această zi nu era ca toate celelalte. Simțea că se întâmplase ceva important. Tocmai ucisese cea mai renumită și temută fiară din regatul său. Singur și neînarmat. Nu părea real. Nimeni nu l-ar crede.

Simți că se învârte lumea cu el, în timp ce se întreba ce putere îl copleșise, ce însemna aceasta, cine era el într-adevăr. Singurii oameni despre care se știa că au asemenea puteri erau druizii. Dar tatăl său și mama sa nu erau druizi, deci nici el nu putea fi unul. Sau putea fi?

Simțind pe cineva în spatele său, Thor se răsuci și-l văzu pe Argon stând acolo, privind în jos la animalul ucis.

„Cum ați ajuns aici?” întrebă Thor, uimit.

Argon îl ignoră.

„Ați fost martor la ce s-a întâmplat?” întrebă Thor, încă neîncrezător. „Nu știu cum am făcut-o.”

„Ba știi”, răspunse Argon. „În adâncul sufletului, știi. Ești diferit de ceilalți.”

„Era ca... un val de forță”, zise Thor. „Ca o forță pe care nu știam că o am.”

„Câmpul de energie”, spuse Argon. „Într-o bună zi, vei ajunge să-l cunoști foarte bine. Ai putea chiar învăța să-l controlezi.”

Thor se ținea strâns de umăr; durerea era chinuitoare. Privi în jos și își văzu brațul plin de sânge. Se simțea amețit, îngrijorat de ceea ce se putea întâmpla dacă nu primea ajutor.

Argon făcu trei pași spre el, se întinse, apucă mâna liberă a lui Thor și i-o așează strâns pe rană. O ținu acolo, se lăsă pe spate și închise ochii.

Thor simți o căldură răspândindu-i-se prin braț. În câteva secunde, sângele lipicios de pe mână se uscă și simți că durerea începea să pălească.

Privi în jos și nu putu să înțeleagă: era vindecat. Rămăseseră doar cicatricile, pe locul tăieturilor făcute de gheare, dar erau închise și arătau a fi vechi de câțiva ani. Nu mai curgea nici sânge.

Thor se uită la Argon cu uimire.

„Cum ați făcut asta?” întrebă.

Argon zâmbi.

„Nu eu am făcut-o, ci *tu*. Eu doar ți-am ghidat forța.”

„Dar eu nu am puterea de a vindeca”, răspunse Thor,

nedumerit.

„N-o ai?” răspunse Argon.

„Nu înțeleg. Nimic din toate acestea nu are sens”, zise Thor, tot mai nerăbdător. „Te rog, spune-mi.”

Argon privi într-o parte.

„Unele lucruri trebuie învățate în timp.”

Thor se gândea la ceva.

„Asta înseamnă că mă pot alătura Legiunii Regale?” întrebă el, agitat. „Cu siguranță, dacă pot uide un sybold, atunci pot ține pasul cu ceilalți băieți.”

„Bineînțeles că poți”, răspunse el.

„Dar i-au ales pe frații mei, nu m-au ales pe mine.”

„Frații tăi nu ar fi putut uide fiara.”

Thor se uită înapoi, cugetând.

„Dar m-au respins deja. Cum aș putea să mă alătur lor?”

„De când un războinic are nevoie de o invitație?” întrebă Argon.

Cuvintele sale pătrunseră adânc în mintea lui Thor. Își simți trupul încingându-se.

„Vrei să spui că ar trebui să apar pur și simplu acolo? Neinvitat?”

Argon zâmbi.

„Tu îți făurești destinul. Nu ceilalți.”

Thor clipi și, o clipă mai târziu, Argon dispăruse. Din nou.

Thor se răsuci privind în toate direcțiile, dar nu era nici urmă de el.

„Aici!” se auzi o voce.

Thor se întoarce și văzu un bolovan uriaș în fața sa. Simțise că vocea venea de sus, așa că se cățără imediat pe stânca înaltă.

Ajunse în vârf și fu nedumerit că Argon nu se găsea acolo.

Totuși, din acest punct de observație, putea privi pe deasupra vârfurilor copacilor din Pădurea Întunecată. Văzu unde se termina pădurea, văzu al doilea soare apunând într-un verde închis și, dincolo de acestea, văzu drumul care ducea la curtea regelui.

„Acesta este drumul tău. Dacă îndrăznești să-l urmezi.”

Thor se răsuci, dar nu văzu nimic. Era doar ecoul unei voci. Dar știa că Argon era acolo, undeva, îndemnându-l înainte. Și simțea, în adâncul sufletului, că are dreptate.

Fără o clipă de ezitare, Thor coborî de pe stâncă și porni, prin pădure, către drumul îndepărtat. Grăbindu-se să-și întâlnească destinul.

CAPITOLUL TREI

Regele MacGil—voinic, cu pieptul ca un butoi, cu o barbă prea încărunită, cu părul lung, pentru a i se potrivi și cu o frunte largă, brăzdată de prea multe bătălii—stătea pe meterezele înalte ale castelului său, cu regina alături și supraveghea festivitățile zilei care erau în toi. Domeniile sale regale se întindeau sub el, în toată splendoarea lor, extinzându-se cât cuprindea cu ochii, un oraș înfloritor, înconjurat de vechi ziduri fortificate de piatră. Curtea Regală. Legate printr-un labirint întortocheat de străzi, se găseau clădiri de piatră de toate formele și dimensiunile—pentru războinici, îngrijitori, cai, pentru Cavalerii de Argint, pentru Legiune, gărzi, cazărmi, depozitul de armament, armurăria—iar, printre acestea, sute de locuințe pentru mulți dintre oamenii săi care aleseseră să trăiască între zidurile orașului. Printre străzi se întindeau acri de gazon, grădinile regale, piețe pavate, fântâni arteziene. Curtea regală fusese îmbunătățită timp de secole, de tatăl său și, înaintea acestuia, de bunicul său—și se afla acum în culmea gloriei sale. Fără îndoială, era acum cea mai sigură cetate din Regatul de Apus al Inelului.

MacGil fusese binecuvântat cu cei mai buni și mai loiali războinici pe care un rege i-ar fi putut avea vreodată și, în timpul vieții sale, nimeni nu îndrăznise să-l atace. Cel de-al șaptelea MacGil pe tron, pe care îl ținuse bine în cei treizeci și doi de ani de domnie, fusese un rege bun și înțelept. Țara

prosperase sub domnia sa. Dublase mărimea armatei, extinsese orașele, le adusese oamenilor săi prosperitate și nu puteai găsi printre oamenii săi niciun nemulțumit. Era cunoscut ca un rege generos și, de când se urcase pe tron, nu mai existase o asemenea perioadă de bunăstare și pace.

Ceea ce, paradoxal, era exact motivul pentru care MacGil veghea în timpul nopții. Căci MacGil cunoștea povestea: nu existase, în toate timpurile, o atât de îndelungată perioadă fără război. Iar el nu se mai întreba *dacă* va fi atacat—ci când. Și de către cine.

Cea mai mare amenințare, desigur, venea din afara Inelului, dinspre imperiul barbarilor care stăpâneau Sălbăticia din jur, care subjugaseră toate popoarele din afara Inelului, dincolo de Canion. Pentru MacGil și cele șapte generații dinaintea lui, barbarii nu reprezentaseră o amenințare directă. Datorită geografiei unice a regatului său, care avea forma unui cerc perfect—un inel—separat de restul lumii printr-un canion adânc, lat de o milă și protejat de scutul de energie activ încă din timpul domniei primului MacGil, nu aveau motiv să se teamă de barbari.

Aceștia încercaseră de multe ori să atace, să penetreze scutul, să traverseze canionul; însă nu avuseseră niciodată succes. Cât timp el și oamenii săi stăteau în interiorul Inelului, nu exista nicio amenințare din exterior.

Aceasta nu însemna, totuși, că nu exista nicio amenințare din interior. Și aceasta îl ținea pe MacGil treaz noaptea în ultima vreme. De fapt, acesta era scopul festivităților de azi: căsătoria

fiicei sale mai mari. O căsătorie aranjată tocmai pentru a-și potoli dușmanii, pentru a menține pacea fragilă dintre regatele de Răsărit și de Apus ale Inelului.

Deși Inelul se întindea pe cinci mii de mile în fiecare direcție, era divizat în două de un lanț muntos. Ținuturile Înalte. De partea cealaltă a acestora se afla Regatul de Răsărit, ocupând cealaltă jumătate a Inelului. Iar acest regat, condus secole la rând de rivalii săi, cei din clanul McCloud, încercase întotdeauna să zdruncine armistițiul fragil cu cei din clanul MacGil. Cei din clanul McCloud erau nemulțumiți, neîmpăcați cu partea lor, convinși că partea lor din Inel se întindea pe un teren mai puțin fertil. Revendicaseră și Ținuturile Înalte, insistând că munții erau ai lor, când cel puțin pe jumătate aparțineau clanului MacGil. Existau permanente încăierări la graniță și amenințări constate de invazie.

MacGil cugeta, iritat, la toate acestea. Cei din clanul McCloud ar trebui să fie mulțumiți; erau în siguranță în interiorul Inelului, protejați de Canion, ocupau pământuri de cea mai bună calitate și nu aveau a se teme de nimic. De ce nu se puteau mulțumi cu jumătatea lor din Inel? Faptul că MacGil își întărise atât de mult armata era singurul motiv pentru care, pentru prima dată în istorie, cei din clanul McCloud nu îndrăzneau să atace. Dar MacGil, ca un rege înțelept ce era, simțise ceva la orizont; simțea că această pace nu putea dura. Astfel, aranjase căsătoria fiicei sale mai mari cu primul născut dintre prinții clanului McCloud. Și acum ziua nunții sosise.

Cum privea în jos, văzu mii de slujitori îmbrăcați în tunici viu colorate, scurgându-se înăuntru din toate colțurile regatului, de pe ambele părți ale Ținuturilor Înalte. Aproape tot Inelul se revărsa în cetatea sa. Oamenii săi aveau ordinul de a face cetatea să arate prosperă și puternică, iar pregătirile duraseră luni în șir. Nu doar pentru ziua nunții, ci și pentru a transmite un mesaj celor din clanul McCloud.

MacGil își supraveghea sutele de oșteni aliniați strategic pe metereze, pe străzi, de-a lungul zidurilor, mai mulți decât i-ar fi trebuit vreodată, și se simți satisfăcut. Era demonstrația de forță pe care și-o dorise. Dar era, de asemenea, neliniștit; atmosfera era tensionată, tocmai bună pentru o încăierare. Spera să nu stârnească scandal niciun ins iute la mânie, ațâțat de băutură, din niciuna dintre tabere.

Scrută terenurile de turnir, terenurile de joc și se gândi la ziua ce va urma, plină de jocuri, de întreceri și de tot felul de festivități. Vor fi pline de viață. Cei din clanul McCloud vor apărea, desigur, cu o mică oștire și fiecare turnir, fiecare luptă, fiecare concurs va fi important. Dacă ceva ar merge prost, lucrurile ar putea degenera într-o bătălie.

„Regele meu?”

Simți o mână blândă peste a sa și, întorcându-se, își văzu regina, Krea, care era încă cea mai frumoasă femeie din câte întâlnise. Aveau o căsnicie fericită de la începutul domniei, îi născuse cinci copii, dintre care trei erau băieți, și nu se plânsese o dată. Mai mult, devenise consilierul său cel mai de încredere.

Odată cu trecerea anilor, ajunsese să descopere că era mai înțeleaptă decât toți oamenii săi. Chiar mai înțeleaptă decât el însuși.

„E o zi importantă politic”, zise ea. „Dar este și nunta fiicei tale. Încearcă să te bucuri. N-o să se întâmple de două ori.”

„Eram mai puțin îngrijorat când nu aveam nimic”, răspunse el. „Acum că am totul, totul mă îngrijorează. Suntem în siguranță. Dar eu nu mă simt în siguranță.”

Ea îi aruncă o privire plină de înțelegere, cu ochii săi mari, căprui; arătau de parcă ar fi ascuns în ei toată înțelepciunea lumii. Pleoapele îi erau ușor lăsate, așa cum fuseseră întotdeauna, dându-i un aer ușor adormit, și erau încadrate de părul ei frumos, drept, de un castaniu ușor încărunțit, care-i cădea de o parte și de alta a feței. Avea cu câteva riduri mai mult, dar nu se schimbaseră deloc.

„Asta pentru că nu ești în siguranță”, spuse ea. „Niciun rege nu este în siguranță. Sunt mai mulți spioni la curtea noastră decât vei dori vreodată să știi. Așa stau lucrurile.”

Se aplecă și-l sărută, apoi zâmbi.

„Încearcă să te bucuri”, zise ea. „La urma urmelor, e o nuntă.” Spunând acestea, se întoarse și părăsi meterezele.

O privi plecând, apoi se întoarse și își privi curtea. Avea dreptate; întotdeauna avea dreptate. Voia să se bucure. Își iubea fiica cea mare și aceasta era o nuntă, în definitiv. Era cea mai frumoasă zi din cea mai frumoasă perioadă din an, de primăvară deplină spre începutul verii, cu doi sori pe cer și o adiere ușoară

de vânt. Totul era în floare, iar copacii erau pretutindeni scăldați într-o paletă largă de nuanțe de roz, purpuriu, portocaliu și alb. Nu-și dorea nimic mai mult decât să coboare și să stea cu oamenii săi, să asiste la nunta fiicei sale și să bea halbe de bere până nu mai putea.

Dar nu putea. Avea un lung șir de îndatoriri înainte de a putea măcar ieși din castel. La urma urmelor, ziua nunții fiicei sale însemna o mulțime de obligații pentru rege; trebuia să se întâlnească cu consiliul său; și cu un lung șir de petiționari care aveau dreptul să-l vadă pe rege în această zi. Ar fi fost norocos dacă ar fi putut părăsi castelul la timp pentru ceremonia de seară.

Îmbrăcat în cele mai elegante haine regale, cu pantaloni negri de catifea și centură aurie, cu o tunică regală făcută din cea mai bună purpură și mătase de aur, cu o mantie albă, cu cizme strălucitoare din piele care-i acopereau gambele și purtându-și coroana—o bandă de aur ornată, cu un rubin mare în centru—MacGil mergea țănoș pe holurile castelului, flancat de însoțitorii săi. Traversă încăpere după încăpere, coborî treptele parapetului, trecu prin camerele regale, prin marele hol cu arcade, cu plafonul înalt și rânduri de vitralii. În sfârșit, ajunse în fața unei uși vechi de stejar, groasă ca un trunchi de copac, pe care însoțitorii săi i-o deschiseră înainte de a se da la o parte. Sala Tronului.

Consilierii săi stăteau în poziție de drepti când MacGil intra,

trântind ușa în urma sa.

„Luați loc!” zise el, mai apăsător ca de obicei. În această zi specială, formalitățile guvernării regatului îl oboseau și își dorea să termine mai repede.

Traversă Sala Tronului, care nu încetase niciodată să-l impresioneze. Plafonul său se ridica la cincisprezece metri deasupra, un perete întreg era acoperit cu un panou de vitralii, podelele și zidurile, făcute din piatră, aveau o grosime de treizeci de centimetri. Sala ar fi putut găzdui, cu ușurință, o sută de demnitari. Dar în anumite zile, cum ar fi aceasta, când își convoca consiliul, în sală se aflau numai el și o mână de demnitari în tot acest decor vast. Sala era dominată de o masă întinsă, în formă de semicerc, înapoia căreia stăteau consilierii săi.

Trecu țănoș drept prin mijloc, către tron. Urcă treptele de piatră, trecu pe lângă leii sculptați în aur și se scufundă în perna de catifea roșie care îi căptușea tronul făcut în întregime din aur. *Tatăl său* ocupase acest tron, la fel și tatăl *acestuia* și toți cei din clanul MacGil dinaintea sa. Când se așează, MacGil simți apăsarea strămoșilor—din toate generațiile—asupra sa.

Își studie consilierii prezenți. Se afla acolo Brom, cel mai mare general al său și consilierul pe probleme militare; Kolk, generalul Legiunii; Aberthol, cel mai vechi din grup, un învățat și istoric, mentor al regilor de trei generații; Firth, consilierul pe probleme interne ale curții, un bărbat slab cu un păr scurt, cărunt și ochi bulbucați, care nu stăteau niciodată locului.

Firth nu era unul dintre cei în care MacGil avusese

întotdeauna încredere și nici măcar nu-i înțelesese vreodată rolul. Dar tatăl său, ca și tatăl tatălui său înainte, ținuse un consilier pe problemele curții și îl păstră și el, din respect pentru înaintașii săi. Era acolo și Owen, trezorierul; Bradaigh, consilierul pe probleme externe; Earnan, perceptorul; Duwayne, consilierul pe probleme legate de popor și Kelvin, reprezentantul nobililor.

Desigur, regele avea autoritate absolută. Dar regatul său era unul liberal și tatăl său fusese întotdeauna mândru de faptul că îngăduia nobililor să-și facă cunoscute opiniile în toate privințele, prin reprezentantul lor. Din punct de vedere istoric, era păstrat astfel un echilibru delicat al puterii între regalitate și nobilime.

Acum era armonie, dar în trecut existaseră revolte și lupte pentru putere între nobili și regalitate. Era un echilibru fragil.

În timp ce inspecta încăperea, MacGil observă că lipsea o persoană; era chiar omul cu care-și dorea cel mai mult să vorbească—Argon. Ca de obicei, nu se putea ști când și unde își va face apariția. Acest lucru îl înfuria zadarnic pe MacGil și nu avea altceva de făcut decât să-l accepte. Felul de a fi al druizilor era o enigmă pentru el. În absența lui, MacGil se simți și mai nerăbdător. Voia să termine cu asta și să treacă la miile de alte lucruri care îl așteptau înainte de nuntă.

Grupul de consilieri stătea cu fața la el, în jurul mesei semicirculare, răspândiți la fiecare trei metri, fiecare așezat în câte un jilț din lemn vechi de stejar, cu rezemători minuțios sculptate.

„Majestate, dacă aș putea începe”, zise tare Owen.

„Poți. Și fii concis. Timpul meu e limitat astăzi.”

„Fiica domniei tale va primi o mulțime de daruri azi, care, sperăm cu toții, îi vor umple cuferele. Miile de oameni care te vor omagia și îți vor oferi daruri personale și cei care umplu bordelurile și tavernele ne vor umple și nouă cuferele. Cu toate acestea, pregătirile pentru festivitățile de azi vor epuiza o bună parte din tezaurul regal. Recomand o creștere a taxelor pentru populație și pentru nobili. O taxă plătită o singură dată, pentru a atenua presiunea acestui important eveniment.”

MacGil văzu îngrijorarea de pe chipul trezorierului său și simți o strângere de inimă la gândul epuizării tezaurului. Cu toate acestea, nu ar fi vrut să mărească din nou taxele.

„Mai bine cu trezoreria goală, dar cu supuși loiali”, răspunse MacGil. „Bogățiile noastre provin din fericirea supușilor noștri. Nu vom impune mai mult.”

„Dar, Majestate, dacă nu o facem...”

„Am hotărât. Altceva?”

Owen se așeză, dezamăgit.

„Regele meu”, zise Brom, cu vocea lui profundă. „La ordinul domniei tale, am staționat grosul trupelor la Curte, pentru evenimentul de azi. Va fi o paradă de forță impresionantă. Dar suntem depășiți de situație. Dacă ar avea loc vreun atac în altă parte din împărăției, am fi vulnerabili.

MacGil dădu aprobator din cap, gândindu-se bine.

„Dușmanii noștri nu ne vor ataca în timp ce-i hrănim.”

Bărbații râseră.

„Ce vești mai vin din Ținuturile Înalte?”

„Nu s-a mai raportat nicio activitate de câteva săptămâni. Se pare că trupele lor s-au retras în timpul pregătirilor pentru nuntă. Poate că sunt gata să facă pace.”

MacGil nu era atât de sigur.

„Asta fie înseamnă că pregătirile pentru nuntă au avut efect, fie că așteaptă să ne atace altă dată. Care crezi că este, bătrâne?”
întrebă MacGil, întorcându-se către Aberthol.

Aberthol își dresе glasul și, cu vocea răgușită, spuse:
„Majestate, tatăl tău și tatăl acestuia înaintea sa n-au avut niciodată încredere în clanul McCloud. Doar pentru că sunt adormiți, nu înseamnă că nu se vor trezi.”

MacGil aprobă din cap, apreciindu-i punctul de vedere.

„Cât despre Legiune?” întrebă, întorcându-se către Kolk.

„Astăzi ne-am salutat noii recruți”, răspunse Kolk, cu o plecăciune grăbită.

„Fiul meu e printre ei?” întrebă MacGil.

„Și-a ocupat locul cu mândrie printre ceilalți și e băiat bun!”

MacGil aprobă din cap, apoi se întoarse spre Bradaigh.

„Și ce se mai aude de dincolo de Canion?”

„Majestate, patrulele noastre au raportat mai multe încercări de traversare a Canionul în ultimele săptămâni. Ar putea fi semne că barbarii se mobilizează pentru un atac.”

Un murmur discret se răspândeа printre bărbați. MacGil simți că i se strângea inima la gândul acesta. Scutul energetic era invincibil; totuși, vestea nu era de bun augur.

„Și dacă ar avea loc un atac de proporții?” întrebă el.

„Cât timp scutul este activ, nu avem de ce ne teme. Barbarii n-au reușit să treacă de Canion secole la rând. Nu avem motive să credem altceva.”

MacGil nu era convins. Un atac dinafară era așteptat de mult și nu se putea împiedica să se întrebe când ar putea avea loc.

„Majestate”, zise Firth cu vocea sa nazală, „Mă văd obligat să adaug că astăzi Curtea e plină de demnitari din clanul McCloud. Ar fi o insultă dacă nu le-ați acorda atenție, adversari sau nu. V-aș sfătui să vă rezervați timp după-amiază pentru a-i saluta pe fiecare. Au venit cu alai mare, cu multe daruri și, umblă vorba, cu mulți spioni.”

„Cine poate să spună că spionii nu sunt deja aici?” îi întoarse întrebarea MacGil, privindu-l atent pe Firth, în timp ce se întreba, ca întotdeauna, dacă nu cumva era chiar el unul.

Firth deschise gura pentru a răspunde, dar MacGil oftă și ridică palma, fiindu-i de ajuns.

„Dacă aste e tot, voi pleca acum să particip la nunta fiicei mele.”

„Maiestate”, zise Kelvin, dregându-și vocea, „desigur, mai e ceva. Tradiția, în ziua nunții primului născut. Fiecare rege din clanul MacGil și-a numit un succesor. Oamenii se vor aștepta să faci același lucru. Circulă zvonuri. N-ar fi bine să-i dezamăgești. Mai ales că Sabia Destinului e încă neclintită.”

„Ai vrea să-mi desemnez un moștenitor cât sunt încă în floarea vârstei?” întrebă MacGil.

„Majestate, să nu vă fie cu supărare”, ezită Kelvin, îngrijorat.

MacGil ridică o mână. „Cunosc tradiția. Și, într-adevăr, voi numi un moștenitor astăzi.”

„Ați putea să ne spuneți pe cine?” întrebă Firth.

MacGil îl privi de sus, enervat. Firth era clevetitor și nu avea încredere în acest om.

„Veți afla la timpul potrivit.”

MacGil se ridică și ceilalți se ridicară și ei. Se înclinară, se întoarseră și ieșiră în grabă din încăperea. MacGil rămase acolo, cugetând, pentru nu se știe cât timp. În zile ca aceasta își dorea să nu fi fost rege.

*

MacGil coborî de pe tron, iar zgomotul cizmelor sale răsună în timp ce traversa încăperea. Deschise chiar el ușa veche de stejar, smucind mânerul de fier și intră într-o cameră laterală.

Se simțise întotdeauna bine în liniștea și solitudinea acestei camere confortabile, cu pereții săi la doar douăzeci de pași în orice direcție, dar cu un tavan înalt, arcuit. Încăperea era construită în întregime din piatră, având o fereastră mică, rotundă, cu vitralii pe unul dintre pereți. Lumina se revărsa înăuntru în nuanțe de galben și roșu, făcând să strălucească singurul obiect din încăperea altminteri goală.

Sabia Destinului.

Era așezată acolo, în centrul camerei, întinsă orizontal pe furci

de fier, ca o ispită. Așa cum făcea din copilărie, MacGil se apropie de ea, îi dădu ocol, o examinează. Sabia Destinului. Sabia legendară, tăria și puterea întregului său regat, de la o generație la alta. Cel care va avea puterea să o ridice va fi Alesul, cel destinat să conducă regatul pe viață, să elibereze regatul de toate amenințările din afara și dinăuntrul Inelului. Crescuse cu această legendă frumoasă și, când fu uns rege, MacGil încercase să ridice sabia, căci numai celor din clanul MacGil le era îngăduit să încerce. Toți regii dinaintea lui eșuaseră. Era sigur că e diferit. Era sigur că el este Alesul. Dar se înșelase. La fel ca toți regii din clanul MacGil înaintea sa. Iar de atunci eșecul îi întunecase domnia.

În timp ce se uita lung la ea, îi examinează lama lungă, făcută dintr-un metal misterios, despre care nu se știa nimic. Originea sabiei era și mai obscură, se zvonea că apăruse din pământ, în timpul unui cutremur.

Examinând-o, simți încă o dată amărăciunea eșecului. Putea fi un rege bun, dar nu era Alesul.

Oamenii săi o știau. Dușmanii săi o știau. Putea fi un rege bun, dar indiferent ce ar fi făcut, nu ar fi putut fi vreodată Alesul.

Dacă ar fi fost, bănuia că ar fi fost mai puțină neliniște, mai puține intrigi la curtea sa. Oamenii săi ar fi avut mai multă încredere în el, iar dușmanii nu s-ar fi încumetat niciodată să atace. O parte din el își dorea ca sabia să dispară, cu legenda ei cu tot. Dar știa că nu va dispărea. Acesta era blestemul—dar și puterea—unei legende. Mai puternică chiar decât o armată.

În timp ce se uita fix la ea pentru a mia oară, MacGil nu se putu stăpâni să nu se întrebe din nou cine ar fi putut fi. Care dintre descendenții săi va fi destinat s-o mânuiască? Gândindu-se la ce avea de făcut, la datoria de a numi un succesor, se întrebă cine, dacă exista cineva, va reuși s-o ridice?

„Greutatea lamei este considerabilă”, se auzi o voce.

MacGil se întoarse, surprins că nu era singur în mica încăpere.

Argon era acolo, stând în pragul ușii. MacGil îi recunoscuse vocea înainte să-l vadă și era deopotrivă iritat că nu apăruse mai devreme și încântat să-l aibă alături în acel moment.

„Ai întârziat”, zise MacGil.

„Percepem timpul în mod diferit”, răspunse Argon.

MacGil se întoarse din nou către sabie.

„Ai crezut vreodată că voi fi capabil să o ridic?” întrebă gânditor. „În ziua în care am devenit rege?”

„Nu”, răspunse sec Argon.

MacGil se întoarse și-l fixă cu privirea

„Știi că nu voi fi în stare. L-ai văzut, nu-i așa?”

„Da.”

MacGil cugetă la aceasta.

„Mă sperie când răspunzi direct. Nu faci asta de obicei.”

Argon rămase tăcut, iar MacGil înțelese, în cele din urmă, că nu va mai spune nimic.

„Îmi desemnez succesorul astăzi”, zise MacGil. „Simt că e inutil să numesc un moștenitor astăzi. Îi întunecă regelui bucuria nunții copilei sale.”

„Poate că trebuia ca această bucurie să fie temperată.”

„Dar mi-au rămas încă atâția ani de domnie”, insistă MacGil.

„Poate nu chiar atât de mulți pe cât crezi”, răspunse Argon.

MacGil își îngustă ochii, întrebându-se. Era acesta un avertisment?

Dar Argon nu mai adăugă nimic.

„Șase copii. Pe cine să aleg?” întrebă MacGil.

„De ce mă întrebi? Ai ales deja.”

MacGil îl privi. „Vezi multe. Da, am ales. Dar tot vreau să știu ce crezi tu.”

„Cred că ai făcut o alegere înțeleaptă”, zise Argon. „Dar ține minte: un rege nu poate domni de dincolo de mormânt. Indiferent pe cine crezi c-ai ales, soarta are o cale a sa de a alege.”

„Voi trăi, Argon?” întrebă serios MacGil, punând întrebarea al cărei răspuns dorea să-l știe de când se trezise, cu o noapte înainte, din cauza unui oribil coșmar.

„Am visat azi-noapte un corb”, adăugă el. „Venise și-mi furase coroana. Apoi un alt corb m-a luat cu el. În timp ce zburam, am văzut regatul întinzându-se dedesubt. Se înnegrea pe măsură ce mă îndepărtam. Pământ sterp. O pustietate.”

Ridică privirea spre Argon, iar ochii îi erau umezi.

„A fost doar un vis? Sau ceva mai mult?”

„Visele sunt întotdeauna ceva mai mult, nu-i așa?” întrebă Argon.

MacGil fu lovit de deznădejde.

„Unde e pericolul? Spune-mi măcar atât.”

Argon se apropie și îl privi intens drept în ochi, iar MacGil simți că privea către un alt tărâm.

Argon se aplecă spre el, șoptind:

„Întotdeauna mai aproape decât crezi.”

CAPITOLUL PATRU

Thor se ascunsese în paie, în spatele unei căruțe cu coviltir care-l ducea hurducăind de-a lungul drumului de țară. Descoperise drumul cu o noapte înainte și așteptase răbdător până se ivise o căruță destul de mare pentru a se urca în ea fără a fi văzut. Era întuneric deja și căruța mergea destul de încet pentru ca el să-și găsească ritmul potrivit de alergare și să sară în spatele ei. Ateriză în fân și se îngropă în el. Din fericire, căruțașul nu-l văzu. Thor nu știa sigur dacă destinația căruței era Curtea Regală, dar se îndrepta în acea direcție și o căruță de o asemenea mărime, purtând asemenea însemne, nu s-ar fi putut îndrepta decât spre puține alte locuri.

Thor călători toată noaptea și stătu treaz ore în șir, gândindu-se la întâlnirea cu syboldul. Cu Argon. La destinul său. La fostul său cămin. La mama sa. Simțea că universul îi dăduse un răspuns, îi spusese că are un alt destin. Stătea întins pe spate, cu mâinile sub cap și se uita la cerul nopții, vizibil prin pânza zdrențuită. Privea cu atenție cerul, atât de strălucitor, cu stelele sale roșii atât de îndepărtate. Era exaltat. Călătorea pentru prima dată în viață. Nu știa încotro, dar își urma drumul. Într-un fel sau altul, va reuși să ajungă la Curtea Regală.

Când Thor deschise ochii, era dimineată, lumina inunda locul, iar el înțelese că adormise. Se ridică repede, privind în jur, reproșându-și că dormise. Ar fi trebuit să fie mai vigilent

–avusese noroc că nu fusese descoperit.

Carul se deplasa încă, dar nu-l mai zdruncina atât de tare. Asta putea însemna un singur lucru: un drum mai bun. Probabil se aflau în apropierea unui oraș. Thor privi în jos și observă cât de neted era drumul, fără pietre, fără hârtoape și pavat cu cochilii albe, fine. Inima îi bătu mai repede; se apropiau de Curtea Regală.

Thor privi din spatele căruței și fu copleșit. Străzile imaculate forfoteau de mișcare. Zeci de căruțe, de toate formele și mărimile și cărând tot felul de lucruri, umpleau drumurile. Una era încărcată cu blănuri; alta cu covoare și încă o alta cu găini. Printre ele, mergeau sute de negustori, unii mânând vite, alții cărând coșuri cu produse pe cap. Patru bărbați cărau un mănunchi de suluri de mătase, care se legănau pe niște prăjini. Era o armată de oameni care se îndreptau cu toții în aceeași direcție.

Thor se însufleți. Nu mai văzuse niciodată atâtia oameni la un loc, atâtea bunuri, atât de multe lucruri întâmplându-se. Își petrecuse viața într-un mic sat, iar acum se afla în inima regatului, înghițit de marea de oameni.

Auzi un zgomot puternic, un zornăit de lanțuri, iar o bucată mare de lemn fu trântită atât de puternic, încât pământul se cutremură. Câteva clipe mai târziu, se auzi un zgomot diferit, de copite de cai tropotind pe lemn. Privi în jos și descoperi că traversau un pod; dedesubt, se afla un șanț. Un pod mobil.

Thor scoase capul afară și văzu stâlpii imenși de piatră, cu

poarta cu țepi de metal deasupra.

Treceau pe sub Poarta Regală. Era cea mai largă din câte văzuse. Privi în sus, la țepușele metalice, gândindu-se că, dacă ar cădea, l-ar putea tăia în două. Zări patru dintre Cavalerii de Argint păzind intrarea și inima îi bătu din nou mai repede.

Trecură printr-un tunel lung de piatră, apoi cerul i se dezvălui din nou. Erau în Curtea Regală. Lui Thor nu-i venea să creadă că se afla acolo. Era și mai multă mișcare aici, de parcă asta ar fi fost posibil – mii de oameni agitându-se în diferite direcții. Erau vaste întinderi de gazon, perfect tuns și flori deschise peste tot. Drumul se lărgise și de-a lungul său se aflau valeți, vânzători ambulanți și acareturi. Și în mijlocul tuturor acestora, oamenii regelui. Oșteni gătiți în armuri. Thor reușise.

Entuziasmat, se ridică fără să vrea; imediat ce făcu aceasta, căruța se opri brusc și el se rostogoli înapoi, aterizând pe spate în paie. Înainte să se poate ridica, auzi lemnăria coborând și, privind în sus, descoperi un bătrân furios, chel, îmbrăcat în zdrențe, încruntându-se.

Căruțașul întinse brațele, îl apucă pe Thor de glezne cu mâinile sale osoase și-l trase afară.

Thor zbură din căruță și ateriză pe spate în drumul prăfuit, ridicând un nor de praf. În jurul său izbucniră râsete.

„Data viitoare când vei călători în căruța mea, băiete, te vor aștepta cătușele! Ai noroc că nu chem Cavalerii de Argint acum!”

Bătrânul se întoarse și se îndepărtă, apoi se urcă grăbit în căruță și dădu bice cailor.

Stânjenit, Thor își veni în fire și se ridică grăbit. Privi în jur. Unul sau doi trecători chicoteau, iar Thor le zâmbi disprețuitor, până când își mutară privirea de la el. Se scutură de praf și își frecă brațele; doar orgoliul îi fusese rănit, nu și trupul.

Entuziasmul îi reveni în timp ce privea uimit în jur și își dădu seama că ar trebui să fie mulțumit că cel puțin ajunsese atât de departe. Acum, că ieșise din căruță și putea să se uite nestingherit în jur, ce priveliște extraordinară i se dezvălui: curtea se întindea cât vedea cu ochii. În centrul acesteia se afla un palat magnific de piatră, înconjurat de ziduri falnice de piatră încoronate cu parapete, deasupra cărora patrulau peste tot oamenii regelui. Pretutindeni în jurul său erau spații verzi, perfect întreținute, piețe pavate, fântâni, pâlcuri de copaci. Acesta era un oraș. Și era inundat de oameni.

Pretutindeni se scurgeau tot felul de oameni—negustori, oșteni, demnitari—cu toții grăbiți. Trecură câteva minute înainte ca Thor să priceapă că se întâmpla ceva important. În timp ce mergea agale, văzu că se făceau pregătiri—se așezau scaune, se ridica un altar. Păreau a fi pregătiri de nuntă.

Inima i se opri o clipă când văzu, în depărtare, un teren de turnir, cu traseul său prăfuit, delimitat de frânghii. Pe un câmp, văzu oșteni aruncându-și sulițele în ținte îndepărtate; pe un altul, arcași ținând în paie. Părea că peste tot sunt jocuri, competiții. Se auzea și muzică: lăute și flaute și chimvale, grupuri de muzicanți ce rătăceau de colo, colo; era și vin, butoaie uriașe erau rostogolite afară; și mâncăruri, se așezau mesele, care se

întindeau cât vedeai cu ochii. Se părea că sosise în toiul unei mari sărbători.

Oricât de amețitor ar fi fost totul, Thor simți nevoia urgentă de a găsi Legiunea. Deja întârziase și trebuia să se facă remarcă.

Se îndreptă către prima persoană pe care o zări, un bătrân care părea a fi, după șorțul său pătat de sânge, un măcelar grăbit. Toată lumea era atât de grăbită.

„Scuzați-mă, domnule”, zise Thor, prinzându-l de braț.

Bărbatul se uită la mâna lui Thor cu dispreț.

„Ce este, băiete?”

„Caut Legiunea Regală. Știți cumva unde își face instrucția?”

„Arăt ca o hartă?” șuieră bărbatul și se îndepărtă ca o furtună.

Thor fu surprins de lipsa de politețe a acestuia.

Se repezi către următoarea persoană pe care-o zări, o femeie care frământa aluatul pe o masă lungă. Erau câteva femei la această masă, muncind din greu și Thor își spuse că una dintre ele ar trebui să știe.

„Mă scuzați, domniță”, zise el. „Știți cumva unde se află Legiunea Regală?”

Se uitară una la alta și chicotiră, unele erau cu doar câțiva ani mai mari decât Thor. Cea mai în vârstă se întoarse și-l privi.

„Nu cauți în locul potrivit”, zise ea. „Aici ne pregătim pentru festivități.”

„Dar mi s-a spus că fac instrucție la Curtea Regală”, zise Thor nedumerit.

Femeile chicotiră din nou. Cea mai vârstnică își puse mâinile

în sold și dădu din cap.

„Te porți de parcă ai fi pentru prima oară la Curtea Regală. Nu știi cât de mare e?”

Thor roși când celelalte femei izbucniră în râs și, în cele din urmă, se îndepărtă în grabă. Nu-i plăcea să fie luat peste picior.

Văzu înaintea sa zeci de drumuri, răsucindu-se și cotind în fel și chip prin Curtea Regală.

Din loc în loc, în zidurile de piatră se aflau cel puțin douăsprezece de intrări. Mărimea și posibilitățile acestui loc erau copleșitoare. Avu sentimentul apăsător că ar fi putut căuta zile întregi fără să o găsească.

Îi veni o idee: un oștean ar ști cu siguranță unde se pregătesc ceilalți. Era emoționat la gândul că trebuia să se adreseze unui oștean adevărat al regelui, dar știa că trebuie să o facă.

Se întoarce și se grăbi spre zid, către oșteanul care făcea de gardă la cea mai apropiată intrare, cu speranța că nu va fi alungat. Oșteanul stătea drept, privind drept înainte.

„Caut Legiunea Regală!” zise Thor, luându-și cel mai curajos tonul cu putință.

Oșteanul continua să privească înainte, ignorându-l.

„Am spus, caut Legiunea Regală!” insistă Thor, ridicând tonul, hotărât să se facă remarcat.

După câteva clipe, oșteanul își aruncă privirea spre el, batjocoritor.

„Puteți să-mi spuneți unde este?” insistă Thor.

„Ce treabă ai cu ei?”

„O treabă foarte importantă”, stăruia Thor, sperând că oșteanul nu va insista asupra acestui lucru.

Oșteanul se întoarse și continuă să privească drept înainte, ignorându-l din nou. Thor se temea că nu va primi niciodată un răspuns.

Dar după un timp care păru o eternitate, oșteanul zise: „Treci prin poarta estică, apoi îndreaptă-te spre nord cât de mult poți. Apoi, ia-o pe cea de-a treia poartă la stânga, la răscruce, ia-o la dreapta, apoi fă-o la dreapta din nou. Treci pe sub a doua arcadă de piatră și tabăra lor se află dincolo de poartă. Dar ascultă-mă pe mine, îți pierzi timpul. Ei nu primesc vizitatori.”

Era tot dorea Thor să audă. Fără să piardă o clipă, se răsuci și o rupse la fugă peste câmp, urmând indicațiile oșteanului, repetându-le în gând, încercând să le memoreze. Observă că soarele se ridicase pe cer și se rugă doar să nu ajungă prea târziu.

Thor alerga pe cărările curate, pavate cu cochilii, cotind când la stânga, când la dreapta prin curtea regală. Încercă din răspuț să urmeze instrucțiunile, sperând să nu se rătăcească. În cel mai îndepărtat capăt al curții, zări toate porțile și o alese pe cea de-a treia din stânga. Trecu în fugă pe sub ea și apoi, la fiecare răspântie, urmă instrucțiunile. Alerga în sens opus miilor de oameni care se revărsau în oraș, iar mulțimea devenea tot mai numeroasă de la un minut la altul. Se izbea de cântăreți din flaut,

de jongleri, bufoni și de tot felul de comedianți, toți gătiți de sărbătoare.

Thor nu putea suporta gândul că selecția ar putea începe fără el și încercă din răsputeri să se concentreze, în timp ce își urma calea, căutând un semn al taberei de instrucție. Trecu pe sub o arcadă, o apucă pe un alt drum și apoi, departe, zări ceea ce nu putea fi decât destinația sa: un amfiteatru mic, construit din piatră, perfect rotund. Oștenii păzeau marea poartă a acestuia. Thor auzi ovații din spatele zidurilor sale și fu copleșit de emoție. Acesta era locul.

Alergă, cu plămânii stând să-i explodeze. Când ajunse în fața porții, două gărzi făcură un pas înainte și își coborâră sulile, barându-i drumul. O a treia gardă ieși în față și ridică palma.

„Oprește-te acolo”, ordonă el.

Thor se opri brusc, trăgându-și răsuflarea, abia putând să-și rețină entuziasmul.

„Nu... înțelegeți”, gâfâi el, vorbind sacadat, „trebuie să intru. Am ajuns târziu.”

„Târziu pentru ce?”

„Pentru selecție.”

Garda, un bărbat scund, solid, cu fața ciupită de vărsat se întoarse și-i privi pe ceilalți, care îl priviră la rândul lor, cinic.

Se întoarse și-l scrută pe Thor cu o privire disprețuitoare.

„Recruții au fost luați acum câteva ore în transportul regal. Dacă nu ai fost invitat, nu ai cum să intri.”

„Dar nu înțelegeți. Trebuie...”

Garda se întinse și-l apucă pe Thor de cămașă.

„*Tu* nu înțelegi, băiețel obraznic. Cum îndrăznești să vii aici și să încerci să intri cu forța? Acum pleacă, înainte să te pun în cătușe.”

Îl îmbrânci pe Thor, care se poticni, făcând câțiva pași înapoi.

Thor simți o durere ascuțită în piept, acolo unde mâna gărzii îl atinsese—dar, mai mult decât atât, simți durerea de a fi respins. Era indignat. Doar nu făcuse tot acest drum pentru a fi alungat de gărzi fără ca măcar să fie primit. Era hotărât să ajungă înăuntru.

Garda se întoarse încet spre oamenii săi, iar Thor se îndepărtă încet, mergând în sensul acelor de ceas în jurul clădirii circulare. Avea un plan. Merse până nu mai putea fi zărit, apoi începu să se furișeze de-a lungul zidurilor. Se asigură că gărzile nu-l mai puteau vedea, apoi luă viteză până alergă de-a binelea.

Aflat la jumătatea drumului în jurul clădirii, observă o altă intrare în arenă—sus se găseau deschideri arcuite în piatră, blocate cu gratii. Uneia dintre aceste deschideri îi lipseau gratiile. Auzi un urlet, se ridică până la pervaz și privi înăuntru.

Inima prinse să-i bată cu putere. Zeci de recruți, inclusiv frații săi, erau răspândiți pe un imens teren circular de instrucție. Aliniați, stăteau cu toții cu fața spre o duzină de cavaleri de argint. Oamenii regelui se plimbau printre ei, măsurându-i.

Într-o parte, un alt grup de recruți arunca sulite spre o țintă îndepărtată, sub privirea atentă a unui oștean. Unul dintre ei rată.

Thor ardea de indignare. Ar fi putut lovi acele ținte; era la fel de bun ca oricare dintre aceștia. Doar pentru că era mai tânăr și

puțin mai scund nu era drept să fie lăsat pe dinafară.

Deodată, Thor simți o mână pe spate, apoi fu smucit înapoi și aruncat prin aer. Ateriză greu pe terenul de dedesubt, cu respirația tăiată.

Privi în sus și văzu garda de la poartă încruntându-se la el.

„Ce ți-am spus eu ție, băiete?”

Înainte să poată reacționa, garda se trase înapoi și-l lovi puternic pe Thor cu piciorul. Thor simți o lovitură puternică în coaste, în timp ce garda se pregătea să-l lovească din nou.

De data asta, Thor prinse piciorul gărzii în aer; îl smuci, făcându-l pe bărbat să-și piardă echilibrul și să cadă.

Thor își recăpătă repede stăpânirea de sine. În același timp, garda și-o recăpătă pe-a sa. Thor se holba la el, șocat de ceea ce tocmai făcuse. În fața lui, garda îl privea amenințător.

„Nu numai că te voi încătușa”, șuieră garda, „dar te voi face să plătești pentru asta. Nimeni nu se atinge de gărzile regelui! Uită de Legiune—acum te vei lăfăi într-o temniță! Vei fi norocos dacă vei mai fi văzut vreodată!”

Garda scoase un lanț cu cătușă la capăt. Se apropie de Thor cu un chip răzbunător.

Mintea lui Thor lucra febril. Nu putea să-și permită să fie pus în cătușe—și cu toate acestea nu voia să rănească un membru al Gărzilor Regale. Trebuia să găsească ceva—repede.

Își aminti de praștia sa. Reflexele preluară controlul în timp ce o apucă, puse o piatră în ea, ținti și trase.

Piatra zbură prin aer și lovi cătușele din mâna bărbatului uimit;

lovi totodată și degetele acestuia. Garda se trase înapoi și își scutură mâna, urlând de durere, în timp ce cătușele căzură la pământ.

Garda, aruncându-i lui Thor o privire de moarte, își trase sabia. Aceasta ieși din teacă cu un clinchet metalic, distinct.

„Asta a fost ultima ta greșală”, amenință el sumbru și se repezi la el.

Thor nu avea de ales; omul acesta pur și simplu nu voia să-l lase în pace. Puse o altă piatră în praștie și trase. Ținti dinadins—nu voia să ucidă un membru al gărzii, dar trebuia să-l oprească. Așa că, în loc să-i țintească inima, nasul, ochiul sau capul, Thor ținti în singurul loc în care știa că-l va opri, dar nu-l va omorî. Între picioarele gărzii.

Lansă piatra—nu cu toată puterea, dar cu destulă tărie ca să-l pună jos. Era lovitura perfectă.

Garda aproape leșină, scăpându-și sabia, apucându-se de vintre în timp ce se prăbuși la pământ și se ghemui ca o minge.

„Vei fi spânzurat pentru asta!” gemu el, printre mormăituri de durere. „Gărzi! Gărzi!”

Thor își ridică privirea și văzu câteva dintre gărzile regelui alergând către el.

Era acum ori niciodată.

Fără a mai pierde o clipă, se repezi către pervazul ferestrei. Trebuia să sară prin ea în arenă și să se facă cunoscut. Și se va lupta cu oricine îi va sta în cale.

CAPITOLUL CINCI

MacGil stătea în sala de sus a castelului, în sala de audiențe private, cea pe care o folosea pentru problemele sale personale. Era așezat pe tronul sculptat în lemn și se uita la patru dintre copiii săi, care stăteau în picioare, în fața lui. Se afla acolo fiul său cel mare, Kendrick, care, la douăzeci și cinci de ani, era un bun luptător și un adevărat gentleman. Dintre toți copiii săi, acesta semăna cel mai mult cu MacGil—ceea ce era o ironie, întrucât Kendrick era un bastard, singurul făcut cu o altă femeie, pe care o uitase de mult. MacGil îl crescuse pe Kendrick împreună cu copiii săi legitimi, în ciuda protestelor inițiale ale reginei, cu condiția de a nu accede vreodată la tron. Lucrul acesta îl îndurera pe MacGil acum, căci Kendrick era cel mai strașnic bărbat pe care-l cunoscuse, un fiu pe care era mândru că-l zămislise. Nu ar fi existat un mai bun moștenitor al regatului.

Lângă acesta, în deplin contrast, stătea cel de-al doilea fiu al său—dar primul fiu legitim—Gareth, de douăzeci și trei de ani, subțire, cu obraji scobiți și ochi mari, căprui, care nu încetau să arunce săgeți. Caracterul acestuia era complet diferit de cel al fratelui său mai mare.

Gareth era, prin natura sa, tot ceea ce Kendrick nu era: pe când fratele său era sincer, Gareth își ascundea adevăratele gânduri; fratele său era mândru și nobil, Gareth era necinstit și viclean. Faptul că nu-și plăcea propriul fiu îl dureaua pe MacGil și se

străduise mult să-i corecteze firea; dar la un moment dat, în adolescența băiatului, se hotărâse că firea îi fusese predestinată: intrigant, avid de putere și ambițios în sensul rău al cuvântului. De asemenea, lui Gareth nu-i plăceau femeile și avea mulți iubiți. Alți regi ar fi alungat un asemenea fiu, dar MacGil era mai deschis la minte și, pentru el, acesta nu era un motiv să nu-și iubească fiul. Nu-l judeca pentru asta. Îl judeca însă pentru firea sa rece și intrigantă, pe care nu i-o putea trece cu vederea.

Alături de Gareth stătea Gwendolyn, cea de-a doua născută a lui MacGil. Abia împlinise șaisprezece ani, era cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată, iar firea îi era chiar mai plăcută decât înfățișarea. Era bună la suflet, generoasă, onestă—cea mai minunată tânără pe care o cunoscuse. În această privință, semăna cu Kendrick. Îl privea pe MacGil cu dragoste, iar el îi simțea loialitatea în fiecare privire. Era chiar mai mândru de ea decât de fiii săi.

În picioare, lângă Gwendolyn, stătea mezinul lui MacGil, Reece, un băiețandru mândru și dezghețat care, la paisprezece ani, era pe cale să devină bărbat. MacGil privea cu mare plăcere inițierea sa în Legiune și putea deja să-și dea seama ce fel de om urma să devină. Într-o zi, MacGil nu avea nicio îndoială, Reece avea să devină cel mai bun fiu al său și un mare conducător. Dar ziua aceea nu sosise. Era prea tânăr și avea încă multe de învățat.

MacGil avea sentimente amestecate, în timp ce măsura cu privirea acești patru copii, cei trei fii și fiica, care stăteau înaintea sa. Simțea mândrie amestecată cu dezamăgire. Era totodată

furios și supărat, căci doi dintre copiii lipseau. Cea mai mare, fiica sa Luanda, se pregătea, desigur, pentru propria nuntă și, dat fiind că urma să se mărite într-un alt regat, nu avea motiv să ia parte la această discuție despre succesiune. Dar celălalt fiu, Godfrey, mijlociul de optsprezece ani, lipsea nejustificat. MacGil era nemulțumit de această lipsă de considerație.

Încă din copilărie, Godfrey arătase dispreț pentru domnie; fusese limpede întotdeauna că nu-i păsa și că nu va domni vreodată. Iar cea mai mare dezamăgire a lui MacGil era că Godfrey alesese, în schimb, să-și piardă timpul prin taverne cu prieteni ticăloși, aruncând asupra familiei regale o tot mai mare rușine și dezonoare. Era un trântor, care dormea o mare parte din zi și își umplea timpul rămas cu băutura. Pe de o parte, MacGil se simțea ușurat că nu era acolo; pe de altă parte, era o insultă pe care nu o putea suporta. De fapt, se așteptase la asta și își trimisese oamenii să scotocească tavernele și să-l aducă înapoi. MacGil stătea tăcut, așteptând ca asta să se întâmple.

În cele din urmă, ușa grea de stejar se deschise cu zgomot și gărzile regale mărșăluiră înăuntru, târându-l pe Godfrey între ele. Îi dădură un ghiont, iar Godfrey se împletici prin încăpere, în timp ce ei trântiră ușa în urma lor.

Frații și sora lui se întoarseră și îl priviră insistent. Godfrey era neîngrijit, duhnind a bere, nebărbierit și pe jumătate îmbrăcat. Le zâmbi tuturor. Obraznic. Ca întotdeauna.

„Bună ziua, tată”, zise Godfrey. „Am pierdut toată distracția?”
„Vei sta alături de frații tăi și vei aștepta să vorbesc. Dacă nu,

Dumnezeu să m-ajute, te închid în temniță cu prizonierii de rând și nu vei primi hrană—iar bere, cu atât mai puțin—timp de trei zile.”

Sfidător, Godfrey își privi la rândul său tatăl. În acea privire, MacGil detectă un rezervor adânc de putere, ceva din sine însuși, o scânteie din ceva ce ar putea într-o zi să-i fie de mare ajutor lui Godfrey. Asta dacă va reuși vreodată să-și înfrângă propria fire.

Rebel până la capăt, Godfrey așteptă mai bine de zece secunde înainte de a se conforma și de se îndrepta agale către ceilalți.

MacGil studia acești cinci copii care stăteau în fața sa: bastardul, perversul, bețivul, fiica și mezinul său. Era un amestec ciudat și abia îi venea să creadă că erau toți zămisliți de el. Și acum, în ziua nunții fiicei sale mai mari, căzuse pe umerii lui sarcina de a alege un moștenitor din această adunătură. Cum era posibil?

Era inutil; la urma urmelor, era în floarea vârstei și ar fi putut domni încă treizeci de ani. Moștenitorul ales astăzi, oricare ar fi el, n-ar fi putut ocupa tronul decenii la rând. Tradiția aceasta îl irita. Poate că fusese justificată pe vremea predecesorilor săi, dar acum nu mai avea niciun rost.

Își dresе glasul.

„Ne-am adunat astăzi aici pentru că așa ne cere tradiția. După cum știți, în ziua nunții primului meu născut, e de datoria mea să numesc un succesor. Un moștenitor care să conducă regatul acesta. Dacă ar fi să mor, nimeni nu ar fi mai potrivit să domnească decât mama voastră. Dar după legea regatului nostru,

numai un descendent al regelui poate domni. De aceea, trebuie să aleg.”

MacGil își trase răsuflarea, cugetând. O tăcerea grea se lăsă și putu simți greutatea așteptării.

Se uită în ochii lor și văzu la fiecare expresii diferite. Bastardul părea resemnat, știind că nu va fi ales. Ochii perversului străluceau de ambiție, căci se aștepta firesc să fie el alesul. Bețivul privea pe fereastră, nepăsător. Fiica sa îl privea cu dragoste, știind că nu intra în discuție, dar iubindu-și tatăl cu toate acestea. Același lucru și cu mezinul său.

„Kendrick, întotdeauna te-am considerat fiul meu adevărat. Dar legile regatului mă obligă să las tronul unui descendent legitim.”

Kendrick se înclină. „Tată, nu mă așteptam să o faci. Sunt mulțumit cu soarta mea. Te rog, nu lăsa asta să te încurce.”

Răspunsul lui îl îndureră pe MacGil, care simțea cât este de sincer și dorea tot mai mult să-l numească pe el moștenitor.

„Mai rămân patru dintre voi. Reece, ești un tânăr strașnic, cel mai bun dintre câți am întâlnit. Dar ești prea tânăr pentru a intra în discuție.”

„Mă așteptam la asta, tată”, răspunse Reece, cu o ușoară plecăciune.

„Godfrey, ești unul dintre cei trei fii legitimi ai mei—dar ai ales să-ți irosești viața prin taverna, cu pleava. Ți s-a oferit o viață plină de privilegii, dat tu le-ai disprețuit pe toate. Dacă am vreo mare dezamăgire în viață, aceea ești tu.”

Godfrey se strâmbă, fâțându-se neliniștit.

„Ei bine, atunci cred că am terminat aici și mă pot întoarce la tavernă, nu-i așa, tată?”

Și cu o plecăciune rapidă, în bătaie de joc, Godfrey se răsuci și traversă țațoș sala.

„Vino imediat înapoi!” îl repezi MacGil. „ACUM!”

Godfrey își continuă drumul, ignorându-l. Traversă sala și deschise ușa. Două gărzi stăteau acolo.

MacGil fierbea de furie, în timp ce gărzile îl priveau întrebător. Dar Godfrey nu așteptă; trecu printre ei îmbrâncindu-i și ieși pe coridor.

„Rețineți-l! Și țineți-l departe de ochii reginei! Nu vreau să o împovăreze cu prezența lui în ziua nunții fiicei ei!”

“Da, Majestate”, ziseră ei, închizând ușa și repezindu-se după el.

MacGil stătea acolo, răsuflând greu, roșu la față, încercând să se liniștească. Pentru a mia oară se întrebă cu ce greșise să merite un asemenea fiu.

Privi înapoi către copiii rămași. Cei patru îl priveau și ei, așteptând în tăcere deplină. MacGil inspiră adânc, încercând să se concentreze.

„Au rămas doar doi dintre voi”, continuă el. „Și dintre aceștia doi am ales un succesor.”

MacGil se întoarse către fiica sa.

„Acea ești tu, Gwendolyn.”

În sală nu se mai auzi nicio suflare; copiii păreau cu toții

șocați, mai ales Gwendolyn.

„Ai vorbit serios, tată?” întrebă Gareth. „Ai spus Gwendolyn?”

„Tată, sunt onorată”, spuse Gwendolyn. „Dar nu pot accepta. Sunt femeie.”

„Adevărat, pe tronul regatului n-a stat niciodată o femeie. Dar am hotărât că a sosit momentul ca tradiția să se schimbe. Gwendolyn, ești mai inteligentă și ai un spirit mai rafinat decât al oricărei tinere pe care-am întâlnit-o vreodată. Ești tânără, dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, nu voi muri curând și, când va sosi vremea, vei fi destul de înțeleaptă pentru a domni. Regatul va fi al tău.”

„Dar, tată!” țipă Gareth, cenușiu la față. „Sunt primul tău fiu legitim! Dintotdeauna, în toată istoria clanului MacGil, coroana a trecut la cel mai vârstnic fiu!”

„Eu sunt Regele”, răspunse MacGil întunecat, „și eu dictez tradiția.”

„Dar nu e *drept*!” insistă Gareth, cu voce rugătoare. „Eu ar trebui să fiu rege. Nu sora mea. Nu o femeie!”

„Ține-ți gura, băiete!” strigă MacGil, tremurând de furie. „Îndrăznești să-mi pui la îndoială hotărârea?”

„Sunt lăsat deoparte pentru o femeie? Asta-i ceea ce crezi despre mine?”

„Am luat o decizie”, zise MacGil. „Îmi vei da ascultare și o vei respecta, ca oricare dintre supușii mei. Acum, lăsați-mă singur.”

Copiii înclinară capetele cu repeziciune și ieșiră în grabă din

încăpere.

Dar Gareth se opri la ușă, neîndurându-se să plece.

Se întoarse și, singur, își înfruntă tatăl.

MacGil îi putea citi dezamăgirea pe chip. Era limpede, așteptase să fie numit succesor astăzi. Mai mult: și-o dorise. Cu disperare. Ceea ce nu-l surprinse pe MacGil deloc—și era chiar motivul pentru care nu-l numise pe el.

„De ce mă urăști, tată?” întrebă el.

„Nu te urăsc. Numai că nu te consider potrivit să-mi conduci regatul.”

„Și de ce crezi asta?” insistă Gareth.

„Pentru că este exact ceea ce-ți dorești.”

Fața lui Gareth deveni aproape vânăță. În mod vădit, îi oferea lui MacGil o priveliște a adevăratei lui firi. MacGil îl privi în ochi și văzu arzând în ei mai multă ură decât și-ar fi imaginat vreodată.

Fără a mai scoate vreun cuvânt, Gareth ieși ca o furtună din cameră, trântind ușa în urma sa.

În sala care răsună, MacGil se cutremură. Își aminti privirea fiului său și simți o ură atât de profundă, mai profundă chiar decât cea a dușmanilor săi. În acea clipă, își aminti de Argon și de avertismentul său că pericolul e aproape.

Oare era chiar atât de aproape?

CAPITOLUL ȘASE

Thor o rupse la fugă peste câmpul întins al arenei, alergând din toate puterile. În spate, aproape, putea auzi pașii gărzilor regelui. Îl urmăriră prin decorul fierbinte și prăfuit, înjurând în timp ce alergau. În fața sa, erau răspândiți membrii—și noii recruți—ai Legiunii, zeci de băieți ca el, dar mai în vârstă și mai puternici. Se antrenau și erau testați în diferite formații, unii aruncând sulitele, alții atacând cu sulite scurte, iar câțiva exersându-și mânuirea lăncii. Ocheau ținte îndepărtate, pe care rareori le ratau. Aceștia erau rivalii săi și păreau redutabili.

Printre ei, se aflau zeci de cavaleri adevărați, dintre Cavalerii de Argint, stând în picioare într-un larg semicerc, și supraveghind acțiunea. Judecând. Hotărând cine va rămâne și cine va fi trimis acasă.

Thor știa că va trebui să-și dovedească valoarea, să-i impresioneze pe acești bărbați. În câteva momente, gărzile vor fi pe el și, dacă avea vreo șansă să facă impresie, acum era momentul. Dar cum? Mintea sa căuta febril în timp ce gonea prin curte, hotărât să nu se lase alungat.

În timp ce Thor alerga, ceilalți începură să observe ce se întâmplă. Câțiva dintre recruți se opriră din ceea ce făceau și se întoarseră spre el, la fel și câțiva dintre cavaleri. În câteva momente, Thor simți că atenția tuturor se opri asupra sa. Păreau consternați și își dădu seama că, probabil, se întrebau cine era

el, cel care alerga pe terenul lor, urmărit de trei dintre gărzile regelui. Nu așa își dorise să facă impresie. Niciodată în viață, pe când visa să se alăture Legiunii, nu-și imaginase că lucrurile se vor întâmpla astfel.

În timp ce Thor alerga, cântărind ce să facă, situația se schimbă în favoarea sa. Un băiat voinic, un recrutar, hotărâse să-i impresioneze pe ceilalți, oprindu-l pe Thor. Înalt, bine legat și aproape de două ori mai mare decât Thor, își ridică sabia de lemn pentru a-i bloca drumul.

Thor observă că era hotărât să-l doboare, să-l umilească în fața tuturor și să-și câștige astfel un avantaj față de ceilalți recrutar.

Acest lucru îl înfurie. Thor nu avea nimic de împărțit cu băiatul acesta, iar aceasta nu era lupta lui. Dar voia să o facă a lui, numai pentru a avea un avantaj față de ceilalți.

În timp ce se apropia, lui Thor abia îi venea să creadă cât era de mare: se înălța asupra lui, privind încruntat în jos, cu șuvițele groase de păr negru acoperindu-i fruntea și cea mai largă, cea mai pătrată falcă din câte văzuse vreodată. Nu vedea cum ar fi putut să obțină o cât de mică victorie împotriva acestui băiat.

Băiatul îl atacă cu sabia sa de lemn și Thor știa că, dacă nu va reacționa imediat, va fi doborât.

Reflexele lui Thor funcționau. Își luă instinctiv praștia, se trase înapoi și lansă o piatră spre mâna băiatului. Piatra își nimeri ținta și lovi sabia din mână acestuia, tocmai în clipa în care băiatul o cobora. Sabia zbură și băiatul, strigând, se apucă de mână.

Thor nu pierdu timpul. Atacă, profitând de răgaz, sări în aer

și își propti ambele picioare drept în pieptul băiatului. Dar acesta era atât de masiv, încât era ca și cum ar fi lovit un stejar.

Băiatul abia dacă se clătină înapoi câțiva centimetri, în timp ce Thor se opri brusc și căzu le picioarele băiatului.

Asta nu-i a bună, gândi Thor, în timp ce se lovi de pământ cu o bufnitură, cu urechile țiuind.

Thor încercă să se ridice, dar băiatul era cu un pas înaintea sa. Se aplecă, îl apucă pe Thor de spate și-l aruncă, făcându-l să zboare, cu capul înainte, în praf.

O mulțime de băieți se adunară repede, formând un cerc în jurul lor și ovaționând. Thor roși, umilit.

Thor se răsuci pentru a se ridica, dar băiatul era prea rapid. Era deja deasupra lui, ținându-l la pământ. Înainte ca Thor să-și dea seama, se luară la trântă, iar greutatea băiatului era enormă.

Thor putea auzi strigătele înăbușite ale recruților care-i încercuiseră, nerăbdători să vadă sânge. Băiatul se încruntă; își ridică degetele mari și le îndreptă în jos, spre ochii lui Thor. Lui Thor nu-i venea să creadă—părea că băiatul acesta chiar voia să-l rănească. Își dorea chiar atât de mult să se evidențieze?

În ultima secundă, Thor își rostogoli capul în lături și mâinile băiatului trecură în zbor, cufundându-se în praf. Thor profită de șansă și se rostogoli de sub el.

Thor se ridică și-l înfruntă pe băiatul care se ridicase și el. Băiatul îl atacă, ținându-i fața, dar Thor se aplecă în ultimul moment; simți suflul loviturii în față și înțelese că dacă pumnul băiatului l-ar fi lovit, i-ar fi rupt falca. Thor se întinse și-l lovi

pe băiet în pânțece, dar abia dacă avu vreun efect; era ca și cum ar fi lovit un copac.

Înainte ca Thor să poată riposta, băiatul îl lovi cu cotul în față. Thor se dădu înapoi, clătinându-se din cauza loviturii. Era ca și cum ar fi fost lovit de un ciocan și urechile îi țiuiau.

În timp ce Thor se poticnea, încercând să-și recapete răsuflarea, băiatul atacă și-l lovi puternic cu piciorul în piept. Thor zbură înapoi și se prăbuși la pământ, aterizând pe spate. Ceilalți băieți ovaționau.

Amețit, Thor dădu să se ridice, dar băiatul atacă din nou, se balansă și-l lovi din nou cu pumnul în față, lăsându-l lat la pământ —de data aceasta definitiv.

Thor zăcea acolo, auzind ovațiile înăbușite ale celorlalți, simțind gustul sărat al sângelui curgându-i din nas, de la lovitura primită în față. Gemu de durere. Privi în sus și-l văzu pe băiatul cel voinic întorcându-se și îndreptându-se spre prietenii săi, deja pregătit să-și serbeze victoria.

Thor voia să renunțe. Băiatul era uriaș, luptase zadarnic cu el și nu putea să îndure mai multă durere. Dar ceva din el îl împingea înainte. Nu putea să piardă. Nu în fața tuturor acestor oameni.

Nu renunța! Ridică-te. Ridică-te!

Thor reuși cumva să-și adune puterile. Gemând, se rostogoli și se sprijini în mâini și în genunchi, apoi se ridică încet în picioare. Îl înfruntă pe băiat, sângerând, cu ochiul umflat, nevăzând bine, respirând greu și își ridică pumnii.

Uriașul băiat se întorsese și se holbă la Thor. Își scutură capul,

nevenindu-i să creadă.

„Ar fi trebuit să rămâi la pământ, băiete”, amenință el și începu să se îndrepte către Thor.

„DESTUL!” strigă o voce. „Elden, retrage-te!”

Un cavaler înaintase brusc, ajungând între cei doi, ținând palma sus și oprindu-l pe Elden să se apropie de Thor. Mulțimea se potoli, iar toți priveau spre cavaler; în mod cert, acesta era un bărbat care impunea respect.

Thor ridică privirea, cu admirație, la apariția cavalerului. Avea douăzeci și ceva de ani, era înalt, larg în umeri, avea o bărbie pătrată și un păr castaniu, bine îngrijit. Thor îl plăcu imediat.

Armura lui de cea mai bună calitate, cu zalele făcute din argint lustruit, era acoperită cu însemnele regale: șoimul-emblemă al familiei MacGil. Lui Thor i se uscaseră gâtul; se afla în prezența unui membru al familiei regale. Nu-i venea să creadă.

„Explică-te, băiete”, îi spuse el lui Thor. „De ce-ai dat buzna neinvitat în arena noastră?”

Înainte ca Thor să poată răspunde, pe neașteptate, trei membri ai Gărzii Regale pătrunseră în cerc. Cel care-i conducea se opri acolo, respirând cu dificultate, arătându-l pe Thor cu degetul.

„L-a sfidat pe comandantul nostru!” strigă una dintre gărzi. „Îl voi încătușa și-l voi duce în temnița regelui!”

„N-am făcut nimic rău!” protestă Thor.

„Ai făcut acum!” strigă garda. „Să dai buzna pe proprietatea regelui neinvitat?”

„Tot ce am vrut a fost o șansă!” strigă Thor, întorcându-se,

pledând în fața cavalerului din fața sa, membru al familiei regale.
„Tot ce am vrut a fost o șansă de a mă alătura Legiunii!”

„Acest teren de instrucție este doar pentru cei invitați, băiete”, se auzi un glas aspru.

Un războinic de cincizeci de ani, lat și îndesat, cu chelie, barbă scurtă și o cicatrice pe nas păși în interiorul cercului. Arăta de parcă ar fi fost soldat profesionist toată viața—și, judecând după însemnele de pe armură, după ținuta de aur de pe pieptul său, părea a fi comandantul lor.

Văzându-l, inima lui Thor începu să bată mai repede: un general.

„N-am fost invitat, sire”, zise Thor. „Acesta-i adevărul. Dar să mă aflu aici a fost visul meu de-o viață. Tot ce am vrut a fost șansa de a arăta ce pot să fac. Sunt tot atât de bun ca oricare dintre acești recruți. Dați-mi numai șansa s-o dovedesc. Vă rog. Să mă alătur Legiunii este tot ce am visat.”

„Acest câmp de luptă nu e pentru visători, băiete”, veni răspunsul lui aspru. E pentru luptători. Nu există excepții de la regulile noastre: recruții sunt aleși.”

Generalul încuviință din cap și garda regală se apropie de Thor cu cătușele la vedere.

Dar brusc cavalerul din familia regală făcu un pas înainte și ridică palma, oprind garda.

„Poate că, uneori, se poate face o excepție”, zise el.

Garda îl privi consternată, dorindu-și în mod evident să vorbească, dar ținându-și gura din respect pentru un membru al

familiei regale.

„Îți admir curajul, băiete”, continuă cavalerul. „Înainte de a te alunga, aș dori să văd ce poți să faci.”

„Dar, Kendrick, avem regulile noastre...” zise generalul, vădit nemulțumit.

„Familia regală face regulile”, răspunse Kendrick cu asprime, „iar Legiunea se supune familiei regale.”

„Răspundem în fața tatălui tău, Regele—nu în fața ta”, replică generalul, la fel de sfidător.

Era în impas, iar tensiunea se simțea în aer. Lui Thor nu-i venea să creadă ce provocase.

„Îmi cunosc tatăl și știu ce ar dori. Ar dori să-l pună pe acest băiat la încercare. Și exact asta vom face.”

După câteva momente tensionate, în cele din urmă generalul bătu în retragere.

Kendrick întoarse spre Thor, cu ochii în ochii săi, căprui și arzători, chipul unui prinț, dar și al unui războinic.

„Îți voi da o șansă”, îi spuse lui Thor. „Hai să vedem dacă poți lovi ținta aceea.”

Făcu un gest spre o căpiță de fân, departe peste câmp, cu o pată mică, roșie în mijlocul ei.

Câteva sulite erau înfipte în căpiță, dar niciuna în interiorul petei roșii.

„Dacă poți face ceea ce n-au putut face ceilalți băieți—dacă poți lovi semnul acela de aici—atunci ni te poți alătura.”

Cavalerul se dădu la o parte și Thor putu simți toate privirile

ațintite asupra sa.

Observă un rastel de sulițe și le examinează cu mare atenție. Erau de o calitate mai bună decât văzuse vreodată, făcute din lemn de stejar, înfășurate în cea mai bună piele. Inima îi bătea tare când ieși în față, ștergându-și sângele de la nas cu dosul palmei, mai agitat ca niciodată în viața lui. Clar, îi fusese încredințată o sarcină aproape imposibilă. Dar trebuia să încerce.

Thor întinse mâna și alese o suliță nici prea lungă, nici prea scurtă. O cântări în mână—era grea, masivă. Nu ca cele pe care le folosea acasă. Dar totodată o simți potrivită. Simți că n-ar fi cu totul imposibil să lovească ținta. La urma urmei, aruncarea suliței era cel mai mare talent al său, alături de aruncarea pietrelor, iar numeroasele, îndelungatele zile de hoinăreală prin sălbăcie îi oferiseră destule ținte. Fusese întotdeauna capabil să lovească ținte pe care nici măcar frații săi nu le nimereau.

Thor închise ochii și inspiră adânc. Dacă rata, ar fi fost înșfăcat de gărzi și târât în temniță—iar șansele sale de a se alătura Legiunii ar fi fost ruinate pentru totdeauna. Acest unic moment reprezenta tot ce își dorise vreodată.

Se rugă lui Dumnezeu din tot sufletul.

Fără să ezite, Thor deschise ochii, făcu doi pași înainte, se lăsă pe spate și aruncă sulița.

Își ținu respirația în timp ce o privea zburând.

Te rog, Doamne. Te rog.

Sulița își croi drum în liniștea apăsătoare, mormântală, și Thor putu simți sutele de priviri ațintite asupra acesteia. Apoi, după o

veșnicie, se auzi sunetul de neconfundat al unei sulițe înfigându-se în fân. Thor nici nu trebui să se uite. Știa, pur și simplu, știa că fusese o lovitură perfectă. Își dăduse seama că va nimeri din felul în care simțise sulița plecându-i din mână, din unghiul încheieturii sale.

Thor îndrăzni să se uite—și văzu, cu imensă ușurare, că nu se înșelase. Sulița își găsisese locul în centru semnelui roșu—singura suliță din acel loc. Făcuse ceea ce nu reușiseră ceilalți recruți.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.